

Abieluleht

№ 1. (47)

Piigireametukogu

№ D 1005

Pühapäeval, 10. jaanuaril 1932.

II aastakäik.

Tänast lehte 8 külge.

TOIMETUS JA TALITUS:

Tallinn, Suur Karja tn. 2 6.

Telefon Postkast 372.

Toim. kõnet. kl. 3—5. Kontor avat.: 8—6.
Tarvitamata jäänud käsikirjad, kui neil tagasi-
saatmiseks puuduvad margid ja seismajäänud
kirjad hoitakse alal kuu aega. Kuulutusi ja
tellimisi võtavad vastu: lehe talitus, abitali-
tused ja agendid. Lehte võib tellida ka kõigist
Vabariigi postiasutustest ja -agentuuridest.

Üksiknumber 10 senti.

Kuulutuste hinnad:
Esiküljel teksti ees 10 senti, teksti sees 12 s.
ja kuulutuste küljel 5 senti millimeeter.
Kuulutusi võetakse vastu lehe ilmuvasse
numbrisse kuni neljapäeva õhtul kella 6-ni.

Tellimiste hinnad:
1 kuu 45 s., 2 kuud 85 s., 3 kuud 125 snt.
6 kuud 225 s., 12 kuud 400 s., — postiga
saates. Välismaile 2-kordsed hinnad. Aadressi
muutmine 25 senti.

434.

Viljandi — Tasuja puistee härmates.

Rõõmust ja valust.

Valu ja rõõm, — nad on meie saatjad eluteel. Niikaua, kui inimene oma eluteed veel ei tunne, ripub ta neist saatjast ja allub neile. Kõik tema ettekujutused on ühenduses nendega. Nendeta nagu ei oskaks ki mõelda, midagi kujutella. Kui inimene rõõmust haaratuna õigest eluteest eemaldub ja valedetele juhtub, on see valu ülesanne teda viia tagasi õigele teele. Kes seda eluseadust ei tunne, — see heidab meelt valus, — kaebab, et elu ülekohtune, hoigab ja piinleb kui vaevatud loom. Rõõmus aga unustab piire, on trotslik, julge, uhke, upsakas.

Sagedasti kulub kogu eluaeg, enne kui inimene loogilise mõtlemisele leiab, et elu siiski mitte ülekohtune, vaid et kõik sünnib raudsete seaduste järele, sügavas harmoonias. Nii sagedasti küsime saatustelt: „Mispärast, miks?“ — Kord saabub aeg, kus vastame lihtsalt: „Sellepärast, et see nii loogiline, et see just nii pidigi olema keegi ei jõua lõppsihile, kui ta end valus pole karastanud.“

Valu on kui värske hallika-
vesi. Meie peseme end, et puh-
taks saada, ka valu teeb puh-
taks, valu on parim õpetaja
elus. Lapsi saadab eluteel va-
nemate käsi. Ka meid saada-
vad valu ja rõõm, kuni ise ise-
seisvalt astuda suudame. Palju
aga on õppida, et sisemiselt
vabaks saada. Peame mõistma
kõike andestada, kõike kannatada.

Mitte kurvastada, kui meil
edu pole. Kui tänane päev halb,
pole see veel põhjus leinaks.
Kui aga homme on päikese-
paiste, — ära sellepärast veel

hõiska. Olla tasakaalus on elu nõudmine. Olla vaimlises tase-
kaalus, — siis astume rahuli-
kult eluteel, siis ei murra meid
saatus. Vaevavad meid mured,
mõelgem igavesele elule, kus
muret pole.

Kaotame varanduslikult, ol-
gem rahul, et meile on jäänud
vaimline vara, äratundmine ja
mõistus.

Sureb meil see, kes armas,
— lohutagem, et sureb vaid
keha. Hing on surematu. Vaa-
dates sarnaselt elule, oleme tu-
gevad. Mitte korraga ei jõua
meie sellisele arusaamisele.
Arenemiseks läheb aega. Alles
pikkamisi jäävad kaugemale
valu- ja rõõmu mõjud.

Meie ei ela, et nautida rõõ-
mu, meie ei ela, et ainult kan-
natada. Mõlemad on vaid tar-
vis, et areneksime, paremateks
saaksime, et leiaksime elu õige
lõppsihi. Pole olemas halbu in-
imesi, — on vaid haigeid ja are-
nemataid. Roimarid on haiged
hingeliselt. Nad vajavad arsti
nagu see, kes haigevoodis. Kui
rõõm ja valu mitte enam meie
elus mõõduandvad, laieneb
meie silmaring, asub me hin-
gesse kaastundmus ja armastus.

Aitame siis kaasa, et ede-
neks maailm, et ta paremaks
saaks. Iga inimene on heli elu-
laulust. Paljudele kõlab see
veel lihtsalt tantsuviisina, pal-
judele kõlab ta nutulauluna, —
vähesed mõistavad teda — vä-
gevat elulaulu. Kus rõõm enam
ei hõiska, valu enam ei nuta,
seal kuulatakse elulaulu väge-
vat, harmoonilist, milles sulav-
ad ühte valu ja rõõm, et viia
inimest kõrgusele, arusaami-
sele, ligemale Jumalusele.

Chypre.

ilusam ja tollepärast näemegi
paarikest nädal aega hiljem
ühe Brooklyn kiriku altari ees
seisvat.

Möödub nädal, paarike on
Kentukis ja laseb ennast laula-
tada ka seal, kuigi selleks
enam mingisugust vajadust po-
le. Reis läheb edasi ja kaks nä-
dalat hiljem kui Marion ning
Andrew peatuvad Jersey Citys,
arvavad mõlemad, et neljast
laulutusest on siiski vähe. Siin-
gi astuvad nemad üksteise kõr-
val altari ette, töötades juba
viimendat korda ikka ja alati
olla üksteise päralt.

Võib olla oleks noorpaar en-
nast veel kord ehk enamgi lau-
latada lasknud, kui poleks mit-
te saabunud aeg Chikagosse ta-
gasi pööramiseks.

Pole huvitusest tähendada, et
osa Ameerika lehtede arvates
küll ükski abielu enam püsida
ei tohiks, kui ka Marion ja
Andrew Drevid kunagi lahutus-
kotta peaks minema.

Armastan...

Armastan sügise tumedaid pilvi,
Armastan metsade kohina häält.
Armastan tunnetest täidetud silmi,
Armastan pilkusi valusaid säält.

Armastan seda, kui langevad lehed:
oksade alastust sumedal ööl —
seda kui vilguvad üksikud tähed
möötmata kauguste lõputa teel.

Armastan tormi käes murduvaid õisi,
lindude lõpuviit lõunamaa teel.
Armastan kirgede tugevaid kõisi,
veriseid pisaraid tormisel teel.

Nooruses armastan kõike, mis kutsub,
kõike, mis kadumas aegade raal —
mitte, et süda neid omale ihkab,
ainult, et elada mõlemil maal...

Armastan siiski ka nooruse tuju,
ülitan jõudu ja lõõmavat tuld...
Ülistan purpurset armastuskuju —
mida või kaaluda maapealne kuld...

E. Rebane.

Võru puistik sügisel.

Viis korda laulatatud.

Et laulatus enesest on väga
ilus, teab igaüks ja pole neid
vist palju, kellele see pühalik
ning tähtis toiming ei meel-
diks. „Keda kord on laulatud,
tahab, et teda ikka laulatataks,“
lausub ka mingisugune vanasõ-
na, mida nähtavasti tundsidki
Chikago noored Marion ja
Andrew Drevid.

Paljude teiste kombel ei
lasknud nemad aga ennast mit-
mekordse laulatuse saavutamise-
ks üksteisest lahutada, vaid
astusid ise üksteise kõrval mi-

tu korda altari ette, ületades
nõnda koguni Anna Nicholshi
komöödias „liri roos“ ettetu-
leva kuulsa kolmekordse laula-
tuse.

Esmakordselt lasksid Marion
ja Andrew Drevid ennast laula-
tada oma kodulinnas Chikagos,
sõites selle järele kohe pulma-
reisule.

Laulatustseremoonia oli nõn-
da ilus, et värske noorpaar
kaks nädalat hiljem ennast
New-Yorgis uuesti laulatada
lasi. Sel korral oli aga asi veel

Sündimine seaduse alla.

Angoori rahvuskogule esita-
ti mõni aeg tagasi väga huvi-
tav ja omapärane seaduseel-
nõu, mis näitab, et sealgi ole-
mas samad hädad, mille vastu
otsitakse pikemat aega rohtu
ka paljude teistes kohtades.

Seaduse vajalikkust põhjen-
dakse sellega, et sagedaste sõ-
dade tõttu on Angooras rahva
arv väga väikseks jäänud. Sel-
lepärast peetakse ka vajali-

kuks, et iga mees, kes 25 aast-
tat vanaks saanud, peab sun-
duslikult abielluma. Ent sea-
duseelnõu valmistajad ei lepi
üksinda veel sellega. Nemad
nõuavad ka ühtlasi, et mees
peab selle eest hoolitsema, et
perekind vähemalt iga kolme
aasta järele ühe liikme võrra
suureneb.

Seaduse pooldajate arvates
suudab see seadus 25 aasta

jooksul Angoori elanikkude
arvu 8 miljonilt tõsta vähe-
malt 50 miljonini.

Kõige hõlpsam
„Abielulehte“
tellida on
lähemast
postiasutusest.

Naised meeste võrgutajatena.

Suurused, kes võlgnevad oma kuulsuse eest tänu ainult naistele.

On juba kord nõnda, et enamik mehi armastab iroonilise muigega kõneleda naistest ja nende tegudest, mis pidavat ikkagi olema väiksed ning tühi- sed. Ent tõeliselt pole see kunagi nõnda, vaid naise mõju ja võim on alati suurem kui seda üldiselt arvatakse. Naine, teadagi, näeb mehe mõjutamises oma võimu ja uhkust, püüdes mehe tegevusele avaldada mõju seal, kus selleks vähegi võimalusi.

Lehitsedes ajalugu ja suurte meeste elulugusid, näeme, et mehe tegude taga seisab enamik juhtudel ikkagi naine, kes püüab alati mõjutada ning ohutada meest. Loomulik, et see mõju nagu iga teinegi võib olla kahesugune, äratades mehe hinges peituvad head või halvad omadused. Naine võib arendada ja kaugele viia mehe häid omadusi, aga tema võib ka suureks kasvatada kõik sügavamas hingepõhjas peituvad halvad kalduvused, muutudes sellega mehele ainult õnnetuseks. Naisi, kes mänginud tähtsate meeste elus üht või teist osa, on lõpmata palju, mis ümber lükkab väite, et naine ei suuda korda saata midagi.

Naise võimu ja mõju suurus näitab kujukalt lugu, mis muistse kreeka muinasloos põimitud ilusa Helena ümber, kelle võrratu ilu otsustas kahe rahva saatuse, andes põhjust kuulsaks Trooja sõjaks.

Et naine oma suure mõjuga poliitikaski teha võib head, tõendab kuulus tantsitar Lola Montez, õige nimega Marie Gilbert, ühe Inglise ohvitseri tütar. Seiklusi läbielanud siin ja seal, tantsides Lola Montez aastal 1846 Münchenis, võitis seal, nagu igas teiseski kohas rohkesti meeste südameid. Meeste hulgas, kes Lola võlu

vastu külmaks ei suutnud jääda, oli ka seitsmeteistkümmene aastane kuningas Ludvig. Lola sai tema armukeseks, mõjutades kuningat mitmesuguste otsuste tegemises. Tähtsamaks osutus neist tagurlise valitsuse kukutamine, mille juhiks oli rahva poolt vihatud Abel. Lola kukutas selle põlatud mehe ja tema kabineti, mille rahvas suure juubeldusega vastu võttis. Alles hiljem, mil Lola kergemeelselt hakkas tegema igasuguseid suuri võlgasid, muutus rahva armastus tema vastu põlgtuks. See lõppes tollega, et nii Lola kui ka kuningas Münchenist minema aeti.

Naistest, kes poliitika kohta avaldanud ainult head mõju, tuleb mainida kõigepealt madame Tallien'i, üht neist kolmest iludusest, kes Prantsuse revolutsiooni ajal kuulus „direktooriumi kolme graatsia“ hulka. Olles revolutsiooni nimeka tegelase kapten Jean Lambert'i abikaasa, mõjutas ta oma meest alati, isegi nii, et see võttis osa verise Robespierre'i kukutamisest. Kuna kapten Jean Lambert oli täielikult oma naise mõju all, osutus naine sõna tõsisemas mõttes tema tegevuse juhtijaks. Päevil, mil tapakirves töötas lakkamatult, päästis madame Tallien sajad inimesed surmast, osutudes nende eestkostjaks ja kaitsjaks. Sellepärast päris ka madame Tallien nime „meie hea ja armas avitaja naine“.

Igaüks on vähemalt kuulnud kuulsast lord Nelsoni viimase armastatu — lady Hamiltoni nime. Ja sellelgi naisel on olnud öelda otsustav sõna mõnede sündmuse kohta. Too lihtsates ja viletsates oludes sündinud naine, kelle kodanlikeks nimedeks Emma Lyon, tõusis kõrgele ainult oma haruldase

ilu tõttu, olles nooruspäevil lihtne lastehoidja, toatüdruk ja naiskelner mingisuguses sadamakõrtsis. Isegi Goethe, kes tutvus Neapolis, siis juba Inglise saadiku lord Hamiltoni abikaasa Emmaga, pidi tunnistama, et see naine on „suure kunstniku parim meistertöö“. Lord Hamiltoni ja tema hurmavalt ilusa abikaasa vahel puudus hingeline side ja kaunis naine osutus diplomaadile, kes oli suur kunstiasjade koguja, ainult väärtuslikumaks esemeks nende kogus, tekkis kuulsas sõjamehe lord Nelsoni ja Emma vahel tugevam side. Tormides terastatud merimees ei suutnud vastu panna selle naise võlule ja Emmagi tundis, et see raudne merepoeg tähendab temale palju rohkem kui õrnhabras ning esteetiline diplomaat. Emma mõju oli admiralil kohta nii suur, et see võitis mitmed merilahingud, nimetades neid ise „Emma võitudeks“. On liigutav, et lord Hamilton, teades oma naise vahekorra admiraliga, ei suutnud oma naisest siiski lahkuda, vaid saatis armastajaid igal sammul, surres koguni pea admiralil rinnal, käed Emma kätes... See oli aastal 1803. Kaks aastat hiljem leidis oma lõpu, nagu merimees ikka, laksuvate lainete keskel ka Nelson, lady Hamilton elas aga veel kümme aastat, surres siis viletsuses ja vaesuses, milles tema oli sündinudki.

Teame, et kuulus sõjamees prinz Louis Ferdinand võlgneb oma kuulsuse eest tänu just naisele — sõjanõuniku Vieseli abikaasale Paulinele, kes sai tema armukeseks.

Veel suurem on see naise mõju aga paljude kunstnikkude ja kirjanikkude kohta, kellest enamik poleks kuidagi evinud praegust kuulsust, kui nende õhutajaks ei oleks olnud mõni naine, nii nagu tunnistavad nemad seda avameelselt isegi.

Mälupea.

M. Zwicky järele Sinimäe Ets.

„Kallis, kas panid sina ka kirja kasti nagu hommikul käskisin,“ pärib naine mehelt nii kohe, kui see sisse astunud uksest.

„Ei,“ vastab mees julgelt ja kindlalt, silmitsedes naeratades naist, kes äkki tõsineb.

„Ah, milline unustaja sa oled,“ pahandab naine. „Ütlesin sinule, et kiri peab tingimata kasti saama pandud. Sa unustasid, unustasid selle, mida käsen ja naerad ise veel pealegi. Häbi peaks sul olema!“

„Mis?“

„Ma ei saa aru, kuidas inimene võib nõnda unustada. Kus on su pea?“

Mees naerab ainult rõõmsalt. See pahandab naise.

„Palun, ütle, mida sa naerad?“ küsib ta.

„Seda unustamist.“

„Näed nüüd ise, milline on su pea. Üldse need meeste pead. Kuhugi need ei kõlba! Üks naine ei unusta kunagi nõnda. Ehk kui, siis ei naera ta mitte nõnda nagu praegu sina, vaid nutab.“

„Kas tõesti?“

„Jah! Ah soo! Näita mulle oma taskurätikut.“

Mees ulatab küsitud asja naisele, kes näitab mehele sellesse seotud sõlmi ja seletab:

„Näed, juba hommikul kartsin, et võid unustada, sidusin siia need sõlmed. Aga sa unustasid ikka. Kuidas mina ei unustanud, et sidusin siia need sõlmed? Nutma, häbenema peaksid sa.“

„Sa ei unustanud küll neid sõlmesid,“ alustab nüüd mees, „kuid unustasid siiski...“

„Mida? Palun ütle,“ katkestab teda naine.

„Unustasid nimelt selle kirja mulle kaasa andmata, kuigi sidusid rätikusse sõlmed, et mina ei unustaks,“ vastab mees. „Kiri, palun, vaata, on praegugi seal laual.“

Vaikus.

„Naised pidavat nutma, kui nad unustavad,“ lausub viimaks mees.

„Selle kirja pärast? Päh! Ei mõtlegi!“ vastab naine tigidalt. „Kirst pole lugu. Näe, hommikul sellepärast seotud sõlmed, et sa ei unustaks olid mul ikka mees, sa mälupea!“

Kahe õe omapärane laulatus.

Küllaltki omapärased pulmad peeti neil päevil ühteageu New-Yorgis ja Pariisis. Nimelt abiellusid siis vana kaupmehe Henry Cadine kaks tütart, kellest üks elas senini Pariisis vanemate juures, teine aga juba kolmandat aastat New-Yorgis.

Nüüd, mil mõlemad üksteisest kaugel viibivad õed olid otsustanud abielluda, otsustati pidada ka ühesugused pulmad. Kuna ühe või teise sõit Pariisi ehk New-Yorki oleks osutunud liigagi kalliks, otsustati sellest loobuda ja pulmad läbi viia lihtsamalt. Laulatused nii New-

Yorgis kui ka Pariisis sündisid täpselt ühel kellaajal samuti olid ühesugused laulud ja pruutide ning peigmeeste riie-

tus. Ka kõik muud toimingud laulatuse ja sellele järgneva koduse pulmapeo puhul toimusid ühel ja samal ajal ning ühesugusel kombel, samuti kui pulmapidude lõpp. Selles kõiges olid õedekesed varem kirjateel kokku leppinud, nii, et New-Yorgis elaval õekesel oli täielik pilt sellest, kuidas toimus õe laulatus Pariisis. Samuti teadsid Pariisi pulmalised, mida tehti New-Yorgis.

Tuulispea.

Elmo Ellori armastusromaan.

4

Kui puhtad, kristallised, olid ta hambad, mis alastusid naerul.

„Eksite, preili: olen ainult paljas ja rumal tööpoiss, kes käib talust tallu, lõhub kive, teeb müüre, ehitab seinu. Olen vaeste vanemate poeg, rännakul vaevalt lugema õppinud ja kritseldama. Kuid armastan raamatuid, luulet ja loodust.“

„Ja, lugege, see on teile kasulik...“

Ta hääli oli omanud pettunud inimese hääle-kõla värvingu.

„Olete palju matkanud?“

„Ja. Olen olnud lihunikusell, postipoiss, ehitustööline ja prussakate hävitaja.“

„On's huvitat?“

„O-jah!“

Rääkis palju omist elamusist. Luiskasin, liialdasin ja kõnelesin koguni absurdusi. Kiitsin maanteid, taevaid, külakoeri ja — selgeid vesi ning igapäev nähtavaid uusi maastikke ja inimesi.

Ma tegin kõik, mis võisin, sest ta oli sellest huvitatud. Nägin ta vähe avali uudishimulikku punast suud ja nüüd päris sõbralikke, eelarvamisteta silmi. Ja ma vestsin.

Kui ta minema läks, oli päikesesõõr juba metsa latvade kohal ja oru serval kasvavate toomingate varjud meieni hiilinud. Org sumas miljonite lindude sillerdusist, ja varesed lendasid kuivanud pedaka kohal kraaksudes ülesse-alla nagu loobitud kindad.

„Kadetsen teid!“ ütles Helgi ja läks kiikuvail sammudel alla tee, kordagi tagasi vaatamata. Ma ei võitnud ta armastust, ainult huvi. Hüva seegi mulle!

Veel ägedamalt tantsis nüüd raske vasar mu käes, sest palju aega oli asjatult raisatud.

Miks ei öelnud ma talle, et olen üks igavene kelm ja vigurimees, olen hulkur, rikaste ja lugupeetud vanemate laps linnast, kes tahab elada luulet, romantikat. Tulin nagu muinasjutu kuninga-poeg, tema, võrratu printsessi, kannul ja ei põlga tema pärast rumalamat ja rängemat talutööd. Tule õhtul alla orgu, tule! Siis...

Siis oleksin ma tema armastuse võitnud, siis oleksin omandanud tema ja pärast võinud võidumehena tõusta maanteele.

Aga ka homme tõuseb ehk kuldsest päikene!...

8.

Tol õhtul aga laenasin temalt raamatuid.

Ta oli omas ülipuhtas ja mugavas toas palju kodusem ja sõbralikum kui senistel kohtamistel. Rääkis mulle palju raamatutest, kirjandusest ja kirjanikest.

Eriti, lubas kodust järgi tellida ühe Soome kirjaniku romaani „Laul tulipunases lilledest“. Tolle raamatu kangelas Olavi ja minu juures olla midagi ühist. Vist olla? Olavi aga meeldivat temale mehisuse sümbolina, mehelikkuse ideaalina. Just sarnast meest tahtvat temagi.

Mõtlesin pärast lakas kaua, milline peaks too Olavi olema, kes meeldib temale.

Lakkamatult kerkis silmle naabri perepoja kuju: väike, upsakas ja eneseteadlik noormees pruuni ülikonna, kõva krae ja suure siidi-lipsiga. Puhub paberossi suitsu kõrgele, krimsutab imeliku üleoleva grimassiga ja käib rehkendatud, kaalutud sammel.

Niisugusena kujutlesin siis alles Olavit.

Teise päeva keskhommikul tõi Miili mulle toitu järgi. Tahtis mind vägisi ise sööta. Ütlesin, et nii ei tundvat ma söömiseist mingit mõnu.

Kippus mind kõditama, omi jämedaid sõrmi mu kaenlaauku, põue ajama ja juukseid vassima. Ta säared olid endiselt sõnnikused ja undruk seasõögiga.

Toitki muutus vastikuks.

Küsis, et kus ma tol õhtul olnud, millise eide man, kui ta mind lakas otsinud. Hoidku ma, muidu ta mu alles kagitavat. Täna aga tulevat ta tingimata lakka, ärgu puudugu ma. Jumala pärast! Mu laulud andnud ta külatüdrukutele lugeda, küll naerdavat ja imestatavat alles!

Oli teda tarvis metsa saata mu tuju rikkuma? Oli mul üldse tarvis temaga sõprust teha? Kuidas ei näinud ma kohe ta sõnnikuseid sääri, kulutatud ihu ning varajasest himu-hallast võetud rindu?!

Ometi oli temagi tüdruk ja temagi elul üks otsarib: armastada, sünnitada, kasvatada. Sarnane on naise ülesanne.

*) Linnankoski kuuluis teos.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Küsimusi ja kostmisi.

Missugused on noorte kohustused ühiskonnas?

Lõpetasin keskkooli. Paremate lootustega astusin ellu. Ent leidsin vaid pettumust ja ikka pettumust, sest ei leidnud vastavat kohta ega teenistust. Murtuna asusin elama maal vanemale juurde. Nüüd, kus vaikus kõigjal ja päevad täis hämarust ning õhtud pikad, leian, et olen parasiit, kes midagi kasulikku ei tee.

Olen noor. Mu rinnas voolab kuum veri, ja tuksub süda täis soojust ja energiat. Kuid kuhu mahutada energiat, et olla õnnelik, nähes enda töötlemusi? Kuhu minna? Oleksin kasulik ühiskonnale, aitaksin kanda noortel neid kohustusi, mis asuvad nende õul. Kuid millised on need kohustused? Lugupeetud lugejaskond informeerige mind, missugused on noorte kohustused ühiskonnas?

„Vilistlane“.

Kas võib naisterahvas meeste-rahvast teretada?

Olen noor ja vallatu tütarlaps, kes paljudest teistest erineb ainult sellega, et ei oota nii kaua kui mõni tuttav meesterahvas teretab, vaid teretan tihti varem juba ise.

Sõbrannade käest saan sellepärast alati riidelda, kuna nende arvates see olla häbistav, kui naisterahvas varem teretab. See ei olla viisakas ega kohane, vaid alandavat naise väärtust.

Minu ise ei leia siin küll üht ega teist, vaid teretaksin ikkagi edasi, kuid nüüd olen hakanud siiski kahtlema, olles kahevahel, mida teha. Sellepärast sõندان siin ka küsida nõu „Abielulehe“ lugejailt, soovides kuulda nende mõtteid pealkirjaks asetatud küsimuse kohta. Ja ühtlasi ka selle kohta, kas on see naisterahvale häbistav kui ta meesterahvast teretab? Ja miks?

Leevikene.

„On pulmareis vajalik?“

Jõudes peagi abielusadamasse mehega, keda armastan väga, kipub ainult üks asi tumestama minu õne ja rõõmu. Olen juba nimelt pikki aastaid unistanud pulmareisust, — ajast, mis olla kõige ilusam ja õnnelikum noorpaari elus. Abiellumine ja pulmareis — need kaks olid minu mõtteis alati üksteise kõrval.

Minu peigmees ei taha aga midagi kuulda pulmareisust, leides selle olevat täiesti liigse löbu, mille koht kaugel minevikus. Sama arvavad ka vanemad ja teised tuttavad, leides, et noorpaar oma kodus võib olla sama õnnelik või veel õnnelikumgi kui võõrail mail rännates, mis pealegi suurte kuludega seotud.

Ent siiski ei tahaks ma sellest loobuda, olles praegu teadmatuses, kas minna pulmareisule või mitte? Oleksin väga tänulik kui lugupeetud „Abielulehe“ lugejad ei keelduks selle kohta oma arvamisi avaldamast, vaid ütleksid minule, mida pean tegema.

Virve.

Kas on veel lootust?

Oleks huvitav kuulda lugupeetud „Abielulehe“ lugejate arvamisi. Olin 22 a. vana, kui sattusin pahade sõprade seltsi. Algas esimene alkoholi tarvitamine ühes kaasaskäivate teiste pahedega, nagu kaardimäng, avalikud naised jne.

Ja tulemusena armusin kõrvuni minust kümme aastat vanema avaliku naisesse. Alul elasime õnnes ja rahus, sest olles varanduslikult kindlustatud, võisid korrapäraselt kõike lubada.

Aasta vabaabielu tõi minule pettumusi. Minu armsam muutus liig nõudlikuks, avaldades ikka suurimaid soovide, minule ülesandamatuid.

Minu arvates puudus soovitud luskustel reaalne mõte — oli liialdus. Keeldusin täitmast, lubades lahkuda temast. Ja nende soovide mittetäitmisest tõttu sepsis mu armsam salaja minule teiste kaasabil vangla eluasemeks, kus viibisin sõna tõsisemates mõttes süütu kolm ja pool aastat. Väljüdes karistuse kandmisest tuli avalikuks, et vaheajal oli minu varandus viimseni ära tarvitatud.

Nüüd olen äärmiselt raskest seisukorras. Seltskonna mõttes tumeda minevikuga, rahata, naiseta ja isegi puudulikus riietuses...

Sarnasena tuli minul siis leida teenistust, mida ma ei saanud kelleltki. Viimaks tuln kõigile ausatele püüetele vaatamata veendumisele enese üleilgusest terves inimkonnas ja seetõttu läksin meelegra kuritegevusele, mille eest kandsin õiguslist karistust.

Nüüd, olles jälle vaba, tahaksin meeleldi leida pääsoteed elu elamiseks aua ja korraliku kodanikuna. Aga kuidas on see võimalik? Füüsiliselt olen küll terve, kuid rasket võistlust töö juures ei kannata mina, kui harjumatu välja, — kuna vilunud töömehi praegusel kehal ajal isegi külluses.

Ja parematele kohtadele teeb minu

minevik tõkkeit. On nõu antud abielluda jõuka naisterahvaga, kes omab mingi tööstuse või äri.

Agaläheneda naisterahvale avameelsena, paljastades kõike, ei sõandu mina, sest siis tekib ikkagi arvamine, minu minevikuga arvestades, kahtlemisteks ja see toob mu parematele püüetele jälle uusi pettumusi.

Leian, et minus pole veel moraal nullini langenud: alkoholi ja teiseid pahed olen suutnud enesest kõrvaldada. Aga kuidas on võimalik elu raskemat probleemide kergemalt ja parandavalt, seltskonnale vastuvõetavalt lahendada, selle kohta palun lugejate arvamisi.

Võib-olla pole enam mõtetki end normaalsele tasapinnale pingutada, niisama kui on mõtetu kuritegevusele andumine?

„Elust pettunud“.

Kas uskuda nõidumist?

Sageli kuuldu lugusid nõidumist, kellelegi kahjutegemist kättemaksuks ehk mõnel muul põhjusel.

Liitigi palju võib selliseid asju kuulda maal rahva seas liikudes, ja sageli vanad auväärased kulupead kinnitavad taeva nimel, et kõik on tõesti, tõesti tõi...

Ent kuidas siiski vaadata sellele? Kas on, ehk üldse võib olla tõenäoliku mõjumine kellelegi hea- või kurjategemise sihiga?

Ehk peaksid lgp. „Abielulehe“ lugejad väikese koosoleku lehe veergudele selle küsimuse valgustamiseks ja selgitamiseks.

„Laanehunt“.

Milline on suurim kuritegu maailmas?

Kohtukroonika jutustab tuhandeid mitmesugusid kuritegudest. Seal on loetletud tapmised, röövimised, vargused, võltsimised, petmised jne. jne.

Mis arvavad lgp. „Abielulehe“ lugejad pealkirjas esitatud küsimuse kohta: „Milline on suurim kuritegu maailmas?“ Ja milline karistus tuleks teo toimejärele igatse kohtuotsuse järele määrata?

„Kasper Karistest“.

Vastus „Harry'le“ tema vastuse puhul „Sõdurile“.

(„Abieluleht“ nr. 45.)

Ütlete, et mehed, kel kõigil tuleb teha läbi kaitseväeteenistust, ei hinda neid vaateid, mis on inimestel sõdurite kohta. Seega tunnistate inimesteks ainult neid, kes on vabad kaitseväeteenistusest: tervislikel viigaseid ja tervet õrnemugu! Sarnane „klassifikatsioon“ ja hinnang Teie poolt tundub kuidagi sihilikuna. — Võib-olla teenisite tõesti sarnases väeosas, kus ka „kraadest“ tehti korralikke inimesi ja Teie eksimus on tingitud vaid ainult Teie liig varastest pühade „sissevõtmisest“!

Ümberlukkamatult on vaid Teie väide, et ka meiegi kaitseväes just ideaalselt ei hooldseta sõdurite „sex appeali“ tõstmise eest. See on kurb tõde nii mõnelegi. Sõdurite austuse võiks jätta lahtiseks, sest selles nii vägagi palju on olnud vaatleja intellektist.

„Suvi“.

Vastus „x² + y² = R²le“.

(„Abieluleht“ Nr. 45.)

Valus kibedus võib täita hinge kui armastad südamest — ent külmus, ükskõiksus on vaid tasuks. Kuid us. kuge preili, nii suurt koormat ei panda meile iialgi peale, mida me ei suudaks kanda, mis oleks juba väljakannatamatu. Armastus andestab kõik; ta jääb selleks, mis ta on, kuigi temalt vast kõik võetakse ehk antakse teise kasuks. Ja Teie, preili, ärge haavuge palun, kui mainin, kas Teie soovite siis omakasu? Ei taha seda uskuda. Tõeliselt vast polegi lugu nõnda halb, kuidas Te seda võtate. Põlgdust temal Teie vastu ju pole, siis Ta Teid üldse ei külastaks ega tooks kaasa kinke. Oma külmusega tahab Ta vist katsetada Teie hinge kindluse, tugevusega. Olge ka Teie Tema vastu rohkem tagasihoidlikum, sest mida kättesaadavam — seda vastikum. Harilikult armastus leiab vastuarmastust. Ainult kannatust, preili, rohkem hingelist tugevust ja lõpptulemus võib olla õnnelik ühisel.

„Virutar“.

tanud inimene, noori, öeldes: „Kui ei ole õiget rikat, siis ärge olgu midagi. Aga, kallis inimene, kust tulevad need miljonärid? Ja väikese palgaga perekonnad elavad palju õnnelikumalt, kui rikkad, sest nende hingel on üksteist leidnud, aga mitte ebajumalus „raha“. Kerkib neil pärast tahtmata hinge kibe pettumus, kes on oma tunded tahaplaanile jätanud. Kuid siis on juba hilja.

Boby.

„Moraalile“, kes küsis „Paulilt“.

(„Abieluleht“ Nr. 44.)

Kõige pealt, hr. Moraal, visake nurka arvamine, et mina üksinda olen ateist. Olen üks miljonist! Ateism on koguni omaette ilmavaadega.

Teiseks: ärge vassige mu lauseid! Ega Teiegi arvates ole ideaalsed „haritud lihtinimene“ ja „ebausklik lihtinimene“!? Selgesti oli öeldud: „...ebausklikke haritud, (komma, hr. Moraal!) lihtinimesi!“

Kolmandaks: tehke mulle enne kui ühele lugematuist veendumud ateistest vastuvaidlematult selgeks, et on olemas jumal, pärast surmaline elu

Vastus „Roosal e“.

(„Abieluleht“ nr. 46.)

Roosa, kui olete õrn ja süütu, ei soovita teie Teie vastiku mehega, tema raha pärast abielluda. Sest elamiseks sarnases abielus on tingimata tarvilik omada tänavanaise kogemusi. Tollest eneseohverdamisest on küll kerge rääkida, mitte aga nii kerge seda teostada. Ja mis saab siis, kui kaob Teil vahvus abielus olemiseks. Võib juhtuda, et kaotab ka raha Teie silmis oma endise väärtuse ja lõpuks pistate oma mehe juurest plehku. Ja mis saab siis? Süütud naised — meil on vaid hinda. Mitesüütud — nagu külmast võetud kartulivarred — rämps. „Mulgi“ lähevad judinad üle selja, viimaks ei julge abielluda süütuga ka enam, kartes, et ta õitsev naisukene võib muutuda juba teisel abiellupäeval, külmanud kartulivarre taoliseks ning vääriliseks.

Ann-Mari.

Vastus „Hüljatule“.

(„Abieluleht“ Nr. 45.)

Vaene, vaene hüljatu! Jah, nii see on, mehed hüljavad head ja õilsad tüdrukud, ning abielluvad vampiridega.

Ent lootust ärge laske kustuda, suutke end lohutada teadmise, et kuskil on ometigi Teie hädadus ja kannatused kirjas. On kindel, et mõnigi neist „hulgajast“ tunneb enda sisimuses hingepiinu. Ja saatuse teed on imelikud. Uskuge, saabub kord keegi, kes tasub kõik Teie kannatused. Ja kui keegi mõistab hüljatu hinge sügavusi, siis olete õnnelikum, kui need, kes Teid hüljanud.

Valencia.

Vastus „Ramona'le“.

(„Abieluleht“ nr. 46.)

Arvan, et ükski naine ei poolda vabaabielu. Ja ükski mees ei keeldu abiellumast oma valituga, kui ta teda armastab. Mees, kes eelistab vabaabielu, ei armasta küllalt kindlalt, ning sarnasega ei maksa riskeerida kooselu, et mitte olla edaspidi hüljatud tüdruk. Armastuses on kohuse, ja kes kohusist kõrvale hoiab, ei väeri armastust ega usaldust. Ning abielluda tüdrukuga, keda lubatakse armastada, ongi mehe suurim kohustus ja suurim armastuse tunnus. Kuid mees, kes ütleb, et armastab (et sellega saavutada kooselu), kuid abielluda ei taha, pole aus ega õiglane.

Helmy.

Vastus „Laanehulkurile“.

(„Abieluleht“ nr. 45.)

Kahju, kahju, et Te nii vähe-teadlik olete naise tunnete suhtes! Miks piinade end asjata kurva, valuliku mõttega. Ema, tütar ootab Teid — minge, minge! Te ei sõanda esineda invalidina? — Jätke see!.. Au, au Teile, velled, kes jätate oma tervise, parima elus, teiste eest, me kõikide eest... Te olete võitnud Tema, tütre õilsama ohvri eest. Veel kord, minge, minge! Teid võetakse armastusega vastu. Ainult hingelist tugevust, ja Teie ei kahetse iial. Parimaid soovide Teile!

„Virutar“.

Vastus „Naisele“, kes vastas „Milvyle“.

(„Abieluleht“ Nr. 45.)

Leian, et Teie vastus „Milvyle“ on sobivaim. „Milvy“ peaks abielluma kindlasti raha pärast. Elu avaliku naisena ei ole pooldatav, pealegi ei peeta seda viisakaks. Hoopis viisakam oleks, kui „Milvy“, „võluks“ endale Mogri Märdi ja siis abielluks temaga. Avalik arvamine pooldaks seda kindlasti ja ka pühaku talitust toimival hingedarjasele poleks midagi erilist nende ühenduse vastu. Meie vaid soovime oma poolt, et „Milvy“ eluselt siline ei jääks maksu- jõuetuks, nagu see juhtus Teie endise eluselt silisega, kes ei suutnud täita armuhoovastuses antud lubadusi.

„Suvi“.

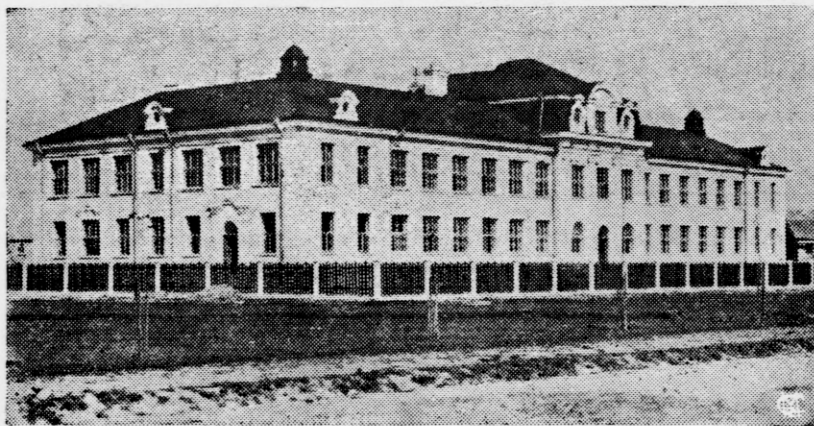
Lemmikule.

Ajaratas keerleb,
minevikku veereb
päevi, lühikesi, pikki . . .
Nagu ikka mõttes suigun,
igaviku poole tuigun
üksi, mõttes sinuga.

Aegade kao's,
mõtete paos
läänud kevaded, helged . . .
Sulle ma mõtled pühendin,
sügisnukruses ühendin
hinge, ahastusahelais.

Ajaratas keerleb,
minevikku veereb
päevi, lühikesi, pikki . . .
Nagu ikka mõttes suigun,
igaviku poole tuigun
üksi, valuga südames.

VIVI LEHT.

Petseri gümnaasium.

Vastus „Hüljatule“.

(„Abieluleht“ nr. 45.)

Mu armas kaasvõitleja, ärge rääkige nii raskeid, kurbi sõnu, et Teil pole enam tahet elamiseks, pole lootust abiellumiseks. Uskuge, seni pole kõik kadunud meile, kui elame, seni pole kõik nurjunud, kui suudame mõelda — loota... Naise hing on õrn, hell — ta suudab rohkem anda kui võtta. Nii olete Teiegi oma ligimest rohkem armastanud kui iseenest, olete andnud mis võinud, ent midagi endale saanud. Midagi pole tasuks saanud, kas ka mitte tundusis hinge sügavuses?

Minule on küll tasuks olnud hingest vaikus õnnetunne. See tunne on nii kaunis, nii hea. Kuid naine, ta on ju niisugune, et ta igatseb armastuse, eluselt silise järele, kellega oleks hingeliselt kooskõla, kellega ühiselt kanda risti — rõõmu, õnne — õnnetust, üldse kõike, eestkätt argipäeva sumedat hallust. Iga terve naine meeleldi abielluks, et tunda isiklist õnne, perekonna täiust. Ja kui meie sellist ei oma, suudame ju ka teisiti kasulikud olla ühiskonnale, kaasaegsele, unustades oma mina. Ja siis meie pole asjata elanud emake maa kumeral pinnal.

„Virutar“.

Küsimus „Kandidaatile“.

Härra Kandidaat, olete üks vahva poiss! Teate kõik nagu peast: mida naistele palju, mida vähe, kuna riidud, kuna vaidlust vaja. Teil on see parajuse mõõt alati teada.

Ütlege, palun, millest võiks tingitud olla vaidlushimu meeste juures? Ja mis peab sellel puhul tegema naine?

Ann-Mari.

Vastus „Naisele“ tema vastuse puhul „Milvyle“.

(„Abieluleht“ Nr. 45.)

Lugedes Teie kirjutust „Milvyle“, kus esinete hingeliselt löödud inimesena, tekib küsimus: „Ära otsi pindu teise silmis, vaid otsi palki omas.“ Meelestub väikene abielu. Võibolla leiata siit palju ühiseid jooni oma abieluga, võib-olla on see ka Teie abielu koopija. Siit leiata, kas on süüdi mees, kellel polnud miljonid kuid ka millestki puudus.

Tutvus too daam kuskil jaamas kellegi mehega, õigemini öelda kleppis ise külge ja lõpuks nad abiellusid. (Daamil oli varem ka laps olnud, nüüd surnud, mida mees ei teadnud). Kuid enne laulatust too naine — teise mehe kihlatud pruut, tegi läbielamisi salaja teiste meestega mõõda kabinetti, lausudes: „Noh temale jääb minust veel küllalt üle!“

Ja selle naise tööks oli abielus koristada tube ja valmistada süüa. Kuid see armas naine ei teinud oma mehe heaks midagi. Siis sündis neile laps, ja võib olla oleks enamgi, kuid too naine või ema, kui teda selle nime vääriliseks peetakse, oskas neid enneaegu nii meisterlikult kõrvaldada. Ta varastas oma mehe järele raha, öeldes: „Küll näete, et ükskord olen mina rikas ja tema vaene! Kas mina pean temaga eluaeg ühes olema?“ lubades meest murgitada, kui midu ei vabane.

Lõpuks katkes ka mehe kannatus ja tuli lahutus. Tekib Teile vastand. küsimus: „Kus jäi siis sellel naisel see armastus, — ema armastus?“

Ja miks läks ta temale mehele, sest ta oli ju küllalt ilmas ringi rännanud ja teadis, et mehel pole miljonid. Miks hässitate Teie, ela-

jne. küll siis räägime edasi!

Kui mõtlete nüüd vastata, et ega ajaleht pole õpetuskoht, et üks uurige mõnda kuulsate mõttetarkade, filosoofide, geenuste teooriaid, siis on mul sama suur õigus sedasama Teilegi öelda: uurige Nietschegi teoseid!

Teie rahustuseks julgen öelda, et ateiste vägi viimasel ajal kohutavalt suureneb, kuigi enamasti Venemaa arvel. Ja kui vaadelda lähemalt ateiste, siis selgub, et nad on vabameelsed, täiesti intelligentsed, koguni autoriteetsed isikud. Ärge aga arvake, et Venemaal ei ole haritud inimesi! On sealgi geenusi! —

Täiesti rõõmustav nähe, et ometi juletakse end näidata mitte-orjana, olematu ning nägematu „jumala“ ees, et juletakse olla vabad ning ripumatud! — Au neile!

Paul.

Vastus „Mehele“.

(„Abieluleht“ Nr. 44.)

Väga rõõmustav Teist, et eelistate ka mõistusega naisi, ent seda oleks võinud Teie kohe öelda. Aga millega tõendate seda, et naised omi õigusi kasutada ei oska? Kui kaoks ära naiste õigustel igasugune surve ja laim, küll siis näeksite, et naise samaselt õigust austavad nagu kõrge meeste sugugi.

Ristimisestunustuse võiks malle küll esitamata jätta. Arvan, võin vast ikka uskuda, et Teie Ahasveerus II ei ole, vaid päris kavalere aastates mees. Tahtsin oma eelmises vastuses öelda, et meestes valitsusehimu naiste üle minevikus täie jõuga on elutsenud ja elust ellu tõugatud ka Teie aset võtnud. On Teie juures teisiti, siis võtan omad sõnad Teie kohta tagasi.

Maret Kalk.

Kirjavahetus ja poleemika lugejate vahel.

Vastus „Hüljatule“.

(„Abieleht“ nr. 45.)

Teiega ei abiellutud lihtsalt selle tõttu, et Teie ei olegi nii hea ja kuldne kui arvate. Hea inimene elab teistele, ilma et ootaks tasu selle eest.

Teised ei hinnanud, ja ka praeguse Teie küsimuse põhjal ei hinda Teid, vaid Teie süü läbi.

Pean tunnistama, et suur osa süüst on ka Teie sõbrul, kes põhjustasid ebaõige vaate Teie headusest, sarnaselt sellele, kui elumehed põhjustasid „Daisy“ „geniaalsuse“.

„Suvi“.

Vastus „Pisikesele plikale“.

(„Abieleht“ nr. 45.)

Altari ees antud töötused, tähendab, ei olnudki töötused. Naeruväärt, mis?.. Siit mingit viga otsida on asjata, päästa ei saa siin enam midagi, vaid sellega tuleb teppida ja rahul olla kui paratamatusena, sest abikaasad kumbki ei olnud küllalt „elutargad“ ja ettenägelikud ajal, kui neil „head päevad“ olid. Keskpärased abielus inimesed, kes rahuldust mujalt otsivad ning seega järjekindlalt „trudust murravad“, ei teegi sellega halvasti, et nad oma abielu ei lõpeta, sest see tekitab suuremal osal majanduslikke raskusi mõlemale; ja teiseks, ei või kindel olla sellele, et abielu järgmisega samasuguseks ei muutuks (niipalju on nad siiski „õppinud“ abielust). Pealegi, kui küsimuses ainult „rahuldus“ seisab. Lahku minnakse vast siis, kui ollakse muutunud teineteisele juba äärmiselt vastikuks.

Mis inetusesse naistesse puutub, siis võib siin kõne alla tulla jällegi ainult sama Teie poolt mainitud rahuldus. See on juba „vaeste abielumeeste kurbloolus“! Ning tolle mehe armastusväärne naine võib õnnelik olla, et teda rahule jäetakse. Lugu armastajatega, kes antud lubadusi murdes siiski abielluvad, on ka selline, et nad kahjuks ei tea, mis teevad, ning abielu ise niisugustel on lihtsalt „rahuldust“ vajav periood nende elus. Mõni inimene, nii jumalasarnaseks kui ta ka loodud, on siiski nii väikeste sihtide ja tulevikuvärskestega ning ettenägelikkusega, et otse hale hakkab!

„Aurora Borealis“.

Vastus „Tulevasele vanatüdrukule“.

(„Abieleht“ nr. 44.)

Vanatüdruk olla ja samuti see nimetus on täiesti häbistav. Vanatüdruks jäävad need naisterahvad, kes on rumalad või äärmiselt õelad või tigidad. Iga teine naisterahvas püüab mehele minna, seda juba sellepärast, et seadusega on neile igasugused soodustused olemas äraelamiseks. Näiteks, kui ei ole mehel-olek kuigi meeltnõuda, siis on igal naisel lihtne asi lahutuda läbi viia enda kasuks. Nõuda mehel olnud aja eest teenistustasu, kui on lapsi, siis ka lapse toimetise rahasisid jne. mis aga meestel pea alati väljamaksta tuleb, kui elada tahetakse. Samuti on naisterahval kergem üle õõ rikastuda. Vanaks jäädes jälle lastelt ülespidamist nõuda. Seda kõike ei ole osanud vanatüdruks jääja enesele saavutada.

Vanapoiis juures on lugu teisem. Ta on osanud ära põgeneda eelpooli loetletud kohustustist, mis sugugi kerge pole. Vanapoisiks jäävad äärmiselt ettevaatlikud ja targemad mehed, seega ei saa vanatüdruks nime- tuse kõrvu seada vanapoiis nime- tusega.

„Tartu-vana“.

Vastus „Laanehulkurile“.

(„Abieleht“ nr. 45.)

Tundub võõrastavana, et alles nüüd olete teadlik nende elus. Kas mitte arhiivi kaudu?!

Soovitaks mitte väljenduda neile, sest Teie laps, kes nüüd vast 16–17 a., meelsamini käsib Teid sõjal ohvrina, kui Teiesuguse ara mehe- na. Isiklikult väärte tunnusust tõesti Teile sobiva pseudonüümi leidmisega.

„Suvi“.

Vastus „Leole Lihulast“.

(„Abieleht“ nr. 44.)

Kuna kodanlik registreerimine on nüüd ainuseaduslik, seega sunduslik, siis ollakse sunnitud abielluma registreerides. Kiriklik laulatus kah veet sinna otsa (kahekordne laulatus!) — see on küll narrus, sest mis kindlustab 10-kordne laulatus, kui inimesed ise pole küpsed abielutruuduseks?! Sest on neidki, kes elavad vabaabielus ega mõtlegi minna lahku!

Paul.

Vastus „Laanehulkurile“.

(„Abieleht“ nr. 45.)

Kõige kohasem oleks Teil avaldada neile sellisena, nagu olete, kas isiklikult või kirjalikult. Kuid kuna Teie ise miskipärast esineda neile invaliidina ei sõanda, Teid selleks ka sundida ei saa, siis peate jääma küll praeguse seisukorra juurde.

Paul.

Vastus „Paulile“.

(„Abieleht“ nr. 44.)

Varjunime suhtes on meie arvamusel küll ühised. Aga too leidus mida avastasite minu juures, on siiski liig pehme tunnustus. Kinnitan Teile: minus leidub veel suuremaid pahesid, kui seda norimine on.

Õieti öelda meeldib mulle iga inimene, ka Teie poolt esitatud mees- tüüp. Kuid ta meeldiks mulle mitu korda rohkem, kui ta oma tõelisel minna näitaks. Ütlete, et eelmises vastuses avaldasite vaadete vaheldumise põhjuse. Aga seal ei leidu midagi peale ühe ebaõige seletuse, kus tõenda- daga püüate, et hingelised naised Teid selleks mõjutanud. Seda ei usu Teie, härra Paul, ometi isegi. Kuidas peaksin siis mina uskuma? Esiteks, kust leidsite nood õilsa- hingelised naised just mulle vastamise ajal? Ja teiseks, pole välja- kujunenud stiili võimalik teiseks muuta. Ütlete ju isegi, et olete oma uute vaadete enesele vastane. Mis veel korralikkust mustavad, on Teie enese sõnad, kus ühele soovitate naiste juurde piitsaga minna. Teisele annate nõu proovi-abielu elada ja rõhutate, et just kirgede mõ- juu abiellutakse. Lubage küsida, kui inimene tolle loomuliku omaduse sun- nil abiellub, palju seisab ta siis loomast kõrgemal?

Naistele ja ka meestele meele jä- rei elamine pole muidugi alahindav. Aga kui meeldimise tarvis ka ise- loom igatpidi painduvaks muude- takse, siis pole meeldimistahe enam eht. Naiste meesideaalid võivad olla väga mitmekesised. Minule isikli- kult meeldib inimlikul tasapinnal pü- siv maskeerimata inimene.

Maret Kalk.

nii pikalt, kuni viimaks oma tarku- sega päris põhja vajute. Kurb — üks tark „geenius“ omal alal jälle vähem! Sest teadke: looduseaduse järele ei arene just kõik võimed kunagi ühesuguselt, vaid ikka üks- teise kulul, näit.: kes omab tugeva füüsilise jõu, seda vähem omab ta aga vaimlist jõudu, tundeid ja hinge! Niisuguseks selgeks näiteks on erand- ditult ka mees ja naine; ning see viib meid just otse vastupidistele väide- tele — sellest järeldades oleks nai- ne arenenud eelmised aastasadu edu poole nii kiiresti kui praegu, siis kindlasti — enamik geeniusi koos- neks naisteks! Muidugi lahtiseks jääb küsimus: kas see üldse olekski hea. Olla see, mida üldse lubab sõna naine ja geenius pealegi — see on juba liig! Tol korral kindlasti peaks naine (ka mees) loobuma abi- ellumisest ja ei saaks sõna tõsisemas mõttes ikkagi olla „naine“. Kuid öelda ei võiks ialgi, et naised omav- vad vähem (kui mitte rohkem) vai- muandeid ja hingelist suurust, kui mehed.

Kirjutasite „Mehele“ „Abieleht“ nr. 44: ... mis puutub „jõusse“ nai- ste juures, siis — „jõudusid“ on loo- dus naisele kaunis rohkem and- nud... Ja nüüd — Te ise jälle toonitate: ta on vaid üks tarvil- ne (?) olend, ja pole mitte üheväärt- suslik mehega! Kus on siis Teie loogika?! Harilikult olete üldiselt kanged ütlemas: „Naistel pole seda“, kuid nüüd peab järeldama: loogikat pole meestel, pealegi sarnastel, kui Teie.

Ja teiseks teadke: ükski vaim- liselt suur ja tark inimene ei vaata ial üleolevalt rumalamale. Ei — see on omane vaid kõige madalama mõtteviisiga inimestele. Nii siis — vist oletegi Te ainult oma arvates üks neist „tarkadest meestest“, ja

Vastus „Eldur Endurile“, kes vastas „Karskele nooremehele“.

(„Abieleht“ nr. 45.)

Ei taha leppida sugugi Teie labase ütletusega, et need kes viina joovad, on ühiskondline kõnts. Siis tähendab, et meie väikeses Eesti patuorus, kus on ligemale 99% viinatarvitajaid, need peavad olema alaväärtuslikud olevused ühiskonnale. Meie praegu- sed riigimehed, meie vabadusvõitle- jad, kes võitlesid meie vabaduse, on ja olid teataval määral alkohooli tar- vitajad. Ja Teie julgete neile näidata näpuga! Väga kurb nähe Teist!

Võtta viina mõned napsid, ei löö kedagi maha, kuid igaüks peab ise teadma, palju võtta või jätta.

Boby.

Vastus „Paulile“ tema vastuse puhul „Karskele nooremehele“.

(„Abieleht“ nr. 45.)

Nii siis lasengi tulla! Teie väide, et peate füüsilist arengut tähtsamaks vaimlisest, on ümberlütatav selle lihtsa tõsiasjaga: igasugune füüsi- line arenemine on igal juhul olev- isiku vaimlisest tasapinnast, olgu jutt minu pärast või puulõhkumisest ja tänavapühkimisest. (Mõelge kordki ise ka järele nende kahe arenemise omavahelist suhet.) Edasi. Terve organism ei vaja mingit kõrvalai- net seadimise soodustamiseks, küll aga rikutud, s. o. just defektne or- ganism, alkohooliga läbiimunud ja harjunud organism. Et naps tuju tõstab, on õige. Teda aga just selle eesmärgiga tarvitada, on ebaõige, sest ka tuju tõstmise suhtes ei vaja arenenud vaim mingit „ülessoojen- damist“. Alkoholi joomise leutami- sega sai inimsugu hakkama ühe oma suurima eksitusega. Et terve orga- nism teda kannatada suudab, pole mingi uhkuseasi, mida Teie aga välja paista lasete oma suhkruhaige esile- toomisega.

Vastus „Moraalile“.

(„Abieleht“ nr. 46.)

Tõttu arv vähemalt vähe n e k s k i kohutavalt, kui täidetaks karmilt järgmisi õigustatud nõudeid:

1. keelatagu mõlemal abikaasal teenimine,
2. keelatagu mitme teenistuskoha pidamine,
3. kasutatagu senise ühe ametniku või tööliste asemel vähemalt kahtki, jättes tööaja edemiseks,
4. vähendatagu tööaega vähemalt poole võrra, mis võimaldaks jäl- legi poole rohkem tööjõudude kasutamist,
5. keelatagu produktide sissevedu, mida Eestiski võimalik valmis- tada,
6. vallandatagu kõik väljamaalased Eestis ametist,
7. keelatagu maalt linna rändamine.

Sellega olekski täidetud nn. ühis- kondlik õiglus ehk kohus: et saagu kõik, kui et ühed saavad küllalda- seik, kaugelt üle elatismiinimumi, tei- sed ei elatismiinimumigi! Kui kõik kodanikud on üheõiguslikud riigi- seaduste ees, siis olgu nad seda ka eluseaduste ees!

Kui aga ei mõeldagi täita noid nõudeid, siis ärge olgu riik huvitatud kodanikust ka maksude nõudmisel jne.! Ärgu nurisetagu väheste sün- did, rohkete endatapmistest ning muu kuritegevuse üle!

Paul.

Vastus „Sõdurile“.

Väga kahju, kuid pole midagi pa- rata. On ju kasarm see, kus on iga- suguseid inimesi ja kust ka igale midagi isesugust külge hakkab. Ja on ka munder sarnane kate, mille al tahetakse ja saadakse igasuguste tempudega hakkama. Selles pole erandit ei haritud ega harimata sõ- duri vahel. Ja neid, kes seda märka- vad, muidugi hoiudavad eemale. Ja kuigi mõni neiu julgeb tegemist teha sõduriga, siis just need on mehed ise, kes näevad selles ikka midagi ebasüdasat. Vahitakse ja koheldakse teisiti ja juletakse öelda kas või „sõduri jätis!“ Küllap nad seda selle järgi otsustavad, mida nad ise kaitse- väes olles tegid ja nägid. Ja pole need sõdurid ka kuigi ausameelsed, vaid vastuoksa, hoobeldatakse ja püütakse kõik oma südame pealt maha rääkida, et vaat' sarnane ja sarnane tütarlaps, seal ja seal j.n.e. Kui veel peaks juhtuma mõni saama tühise kirjakese, siis laotatakse lau- le ja siis uurib terve kompanii ühes ülejateenijatega seda kirjakest, nagu mõnd veidrat imelooma. Tean, et iga neiu seda ei taha. Elus võidakse olla väga lugupeetud kavalere, kuid sõdurina hoitakse ikkagi eemale.

Kärt Rõnguliinast.

Vastus „Valgele Roosile“ tema vastuse puhul „Mulgile“.

(„Abieleht“ nr. 44.)

Ütlete, et neid on liig vähe, kes hindavad süütust. Veel vähem lei- dub tänapäeval süütuid neide, ja need mõned üksikud pole ka mitte ise oma äranägemise järele end hoid- nud, vaid need on nii öelda kahe- silma vahele jäetud, sellepärast, et nad ei hakka silma. Kui aga härra Mulk eelistab ainult süütust, siis võib ta küll mõne leida, kuid vaevalt küll see temalegi meeldib, kes pole teistele meeldinud. Ja kõiki mitte- süütuid ei saa meie ka tembeldada moraalselt langenuteks, sest meie ei tea, kuidas, missuguses olukorras on keegi kaotanud oma süütuse. On ju juhuiseid, kus võib kaotada oma süütuse täiesti süütuult (usun, et Val- ge Roos teab isegi neid juhuiseid). Ja kui me kõik mitesüütud heidame kolikambri, siis peame muidugi küll leppima vaimust vaeste ja lihast nõ- radeaga, sest tänapäeva elu on juba kord niisugune.

„Sinivete poeg“.

Vastus „Tormipojale“.

(„Abieleht“ nr. 45.)

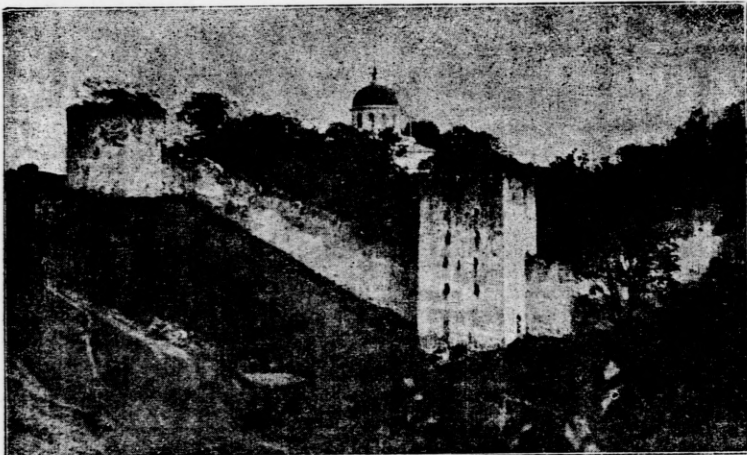
Teie küsimusele: „Kas võib naine mehest vanem olla?“ — võin öelda julgusti: „Võib.“ Abielus ei mängi nii tähtsat osa aastad, vaid muud tegurid, nagu: meeldivus, iseloomude sobivus, ühised vaated ja püüded, üksteise mõistmine ja lugupidamine, ning hingeline harmoonia. Tunnen paare, kus naine mehest mõned aastad vanem on, neist isegi üks, kaks, kolm tuntuud paari, kus naised 10 aastat vanemad meestest ja ei ole kuulda neist midagi halba.

Üldiselt võttes on ju loomulikum kui naine on noorem, sest viimane vananeb ikkagi enne, nagu laste sünnituste tottu j.n.e. Ei pruugi ju hinnata välimust, vaid sisemist vää- rust ja tublidust. Teaduslisest kül- jest soovitatakse, et naine 5 a. ümber noorem oleks mehest.

Ei soovitata just enne täisealist, 21 a. abielluda naisterahval. Siis meeste- rahva vanadus kõiguks 25–26 a. ümber. — Olen kuulnud ütlet, et need olevat õnnelikud paarid, kus naine mehest vanem. Iseenesest mõis- ta on ju kõikjal erinevusi. Nii siis „Tormipoeg“, aastate vahe ei pruugi- ks Teid heidutada, kui muud sobi- vused olemas.

„Ella“.

N. Nõmm.

Petseri kloostri õu.

Mina ja minu fotoaparaat.

El. Marep.

Kunagi — armas Jumal seda ise teab, kuidas — sain tuttavaks kellegi veetleva olevusega. Ally oli ta armsakese nimi. Võtsin kokku kogu oma võlvuse ja võrgutamise osavuse, mis omandatud arvukate kõmuromaanide ja muude sellesarnaste lugemistest, kuid asi ei tahtnud kuidagi soovitud suunas areneda. Kolme aastase tutvuse järelduel julgesin korra talle ettepaneku teha, koos veeta ilus õuviõhtu pargis jalutades ja muusikat nautides.

Ent siis oli tal järsku peavalu... Muide — saime ju omavahel võrdlemisi hästi läbi. Kõnelesime poliitikast, tuleviku sõdadest ja muust sellesarnasest kraamist. Oieti kõnelesin mina, kuna tema kannatlikult pealt kuulas.

Ühtes teine kunagi, kuidagi apaatselt — irooniliselt muutes, et mina meeldida talle sellepärast et ma olla nii tagasihoidlik ja mõistlik...

Mõistlik! Muidugi mõistlik, ilma selleks temalt kinnitust ootamatagi, sest peale seda kui ma juhuslikult pargis jalutades kohtasin Allyt koos kellegi suurte kõrvadega poisikolaka, istumas pingil, piinlikult ligistikku ja ise nii magusalt teineteisele itsitamas, katkestasin ma igasuguse läbikäimise temaga.

Too, eelpool esiletoodud juhus pole kahjuks ainuke omasarnane, olgugi, et see kaotatud tutvus mulle siis ki südamesse valusamini löi kui vast kõik endised kokku. Aga jonnipärast surusin alla igasugused sentimentaalsed tunded, lõin käega kogu välisilmale ja kavatsesin vaid endale elada.

Muretsesin koju raadioaparaadi ja andusin täie mõnuga traatide, poolide ja vāntade kaosele. Ohtud läbi surises mu toas tinutuslamp. Ise maadlesin läbi pooli õid sassis antenniraadiga naabrimeeste värskeltootud majakatustel. Ei vaadand millelegi. Peaasi, et edu oli silmaga märgatav. Naaberelanikud käisid mu toaksest mööda hirmul nägudega ja vargsi hiilivate sammudega, kohutatutena toast kostvatest viledest, rõgutatustest ja appihüüetest. Mind ümbritses mingisugune saladuslik õreol.

Kord purjus peaga, „Pulli“ kõrtsis uue raadioaparaadi liikusi juues onupoeg Kusti minu pool tahtmata sokutas mulle külge loosipileti, millega võivat võita muuseas ka kohe päris ülesvõtmise aparaadi. Ei hoolinud palju sellest, sest niisugustesse õnneasjadesse olen ma alati umb-

usklikult suhtunud. Kuid nüüd, nagu kogu eelarvamiste kiuste arvas mind heldekäeline Fortuuna heaks rikastada fotoaparaadi võrra, sest saatustlikul loosimisel olin osutunud uueks peremeheks tollele riistapuule.

Onupoeg Kusti, kes enda ütlemise järgi pidi suur spets olema selle imemasinaga ümberkäimisel, lubas mindki peatselt pühendada neisse saladustesse.

Tõtt öelda, alguses ei tundnudki suuremat huvi selle asjanduse vastu, ent asja edenedes kasvas ka huvi. Asi ise arenes ju päris kiirelt — tänu rohkem enda kalliks maksma läinud praktilistele kogemustele, kui onupoja seletustele. Olin viimaks vist asjaga enam kursis kui mu üliasjatundlik treener, kes mu edusamme küllalt kiita ei jõudnud.

Raadiohaigus oli korraga kui käega pühitud. Elutuba nägi välja kui mõni väikene kosmeetiline laboratoorium. Igasugused pudelid, purgikesed ja muu sedalaadi peenikene kraam täitis olemasolevaid riuleid ja laude.

Hoopis imelik oli aga see, et viimasel ajal näis minu tuttavate ja sugulastega olevat sündinud mingisugune mulle arusaamatu muudatus. Leidsid millegipärast kole tarviliku olevat mind tihti ja pealegi päris olulisema põhjusega külastada. Isegi tänaval — mis enne harukordne juhus oli — pidasid nad mind kinni, et küsida, kuidas ma elada ja kuidas edeneb asi päevapildistamisega. Minu tööst värskemaid väljaandeid nähes, puistasid mind üle kiiduvalinguga, mis vägisi mu hellitatud enesetundele püüdis tiibu kasvatada.

Palus siis mind, nii üks kui teine neist, ka mõnikord ennastki külastada, ja ei olnud see enam kuigi harukordne juhus kui tõsiselt kaaluma pidin, kelle heatahtlikule soovile jaatavalt reageerida.

Hakkas isegi tüütamagi veidi... Kord nädala lõpul viskan end mõnutundega pikali voodisse, et selgusele jõuda, kuidas eelolevat pühapäeva kõige kasulikumat ja lõbusamat veeta.

Korraga pöörub keegi vihase konstaablina toauksele. Ükse taga ei oota aga keegi muu sisselaskmist kui onunaine Tilde. Lai nägu teisel aiva muhedal naerul ja muud kui latrab kokku maad ja ilma. Ei sel-leet tee mitte juttugi, et meie vastastikkusest külastamisest möödunud ligi aasta, olgugi, et elame teineteisest

eemal vaid vaevalt veerandtunni tee.

Kõneleb muuses, et kas ma siis põrmugi et teadvat, et nende Lonnil olla pühapäeval ju sünnipäev, ja nemad oleks väga õnnelikud (mõelge: isegi „väga õnnelikud“) kui ma kuidagi aega leiaks neid tol päeval külastada. Ja nagu jutu jatkuks laseb kuulda, et tema olla kelleltki teada saanud, nagu oleks mul nüüd niisugune imelik riistapuu, mis kohe päriselt ülesvõtmise-aparaadi moodi. Et võtku ühes, teeks naljaks mõne pildigi, või nii?

No kuidas sa seisad vastu niisugusele heatahtlikule kutsele. Lubasin tingimata minna.

Olin enda maise elu ja olemisega päris rahul, kui õhtueel end välja jalutama vedasin.

Tänaval kohtan juhuslikult Allyt. Ei taha temast väljagi teha ja põõran kogu oma tähelepanu ühele lähedalolevale vanaraba kaupluse vaatnäkale. Aga juba on ta mind leidnud. Sädistab ja siristab, nagu poleks meie vahel midagi olnud. Kelmikalt kokoteerides noomib, et miks ma ei olevat teda enam ammugi külastanud. Temal olnud päris igav üksinda ja igatsenud päris tõsiselt mind peatselt näha.

Minu pahameel aiva haihtub. Põbisen vastuseks midagi ärasõidust ja varrudest. Ei tema tee sellest aga palju väljagi, muud kui siristab edasi:

„Et mõelgu ometi kui viisakuseta, — ise inimesega mitu head aega suurtuttav, aga kaob siis järsku kui maa alla, ilma, et sõnagagi sellest kellelegi piuksataks.“

Aga nüüd pidavat ma teda kindlasti eelolevat pühapäeval külastama. Ja muuseas — ta olla nagu kuskilt kuulnud, et ma olla nüüd suur fotomees. Pühapäeval, siis läheks päris kahekesi kohe metsa ja järve ääre jalutama ja teeks ilusaks mälestuseks mõne väikese pildikesegi ära.

Ise naerab paljulubavalt ja saadab mulle vargsi pilgu, millegipärast ma valmis oleks kas või südaõõsel mõõda piksevarrast Oleviste torni tuldustutama ronima.

Ent nüüd olla tal hirmus kiire. Mamma oodata koju.

Olin kui juhm suurest õnnest. Jõudsin kuidagi pooljookstes koju. Magamisest ei tulnud midagi välja. Unistasin lahtiste silmadega kuni aovalgeni ilusast eelolevast pühapäevast. Lugesin igatsusega tunde, ent paistis, et oodatu siiski ligines kuidagi palgapäevalise visadusega... Ometi ta jõudis!

Kuidas ma veetsin selle jumaliku päeva, sellest targu pikemalt ei arva heaks pajatada. Siiski peaksin vist midagi juurde lisama, et meie

üle visanud kõis, mis kujutas midagi kraana taolist, kuna selle abil üles lakka vinnati kõik loomad. Loomadele seati ümber tekk, mis seotud kõie ühte otsa ja nõnda siis läbi luugi kõik talu loomad lakka tõstetigi. Loomad seal, pandi kinni luuk, ja poisidki, rahul tehtud tööga, läksid minema.

Hommikul oli pere üllatus ja ehmatatus väga suur, kuna kõik loomad olid kadunud. Kogu küla hakkas neid otsima, ent vähemalki tulemust see ei andnud. Kiruti ülbaid vargaid ja otustati asjast ametivõimudele teatada.

Ent siis kuulis perenaine äkki ültalt lakast kahtlasi häälid, mis sarnlesid nagu lehma ammumisele ja lamba määgimisele. Asi näis seda kummalisemana, et lakaluuk, mis tavaliselt lahti, oli nüüd kinni. Minid vaatama — loomad olidki seal. Uus häda oli loomade alla toomise-ga. Lambad ja sead oleks kuidagi süles alla saanud tuua, aga mida teha lehmade ja hobustega? — Ei aidanud muud, kui kutsuti appi poisid, kes loomad lakast alla tõid samal viisil nagu need sinna viisid. Tasuks selle eest pidi peremees poistele kõrtsus muidugi välja ostma õlut ja viina.

Ka Valgamaa poisid osutasid leidlikkust, saades hakkama järgmise vembuga. Ehitas nimelt üks vana peremees, kes kuidagi oli pahandanud külapoist, väikest sauna. Saun oli peaaegu valmis, ainult katus puudus veel. Ühel pühapäeva hommikul, kambrist väljudes, oli peremehe üllatus väga suur, kuna saun üle õõ maapealt oli nagu pühitud.

Veel suurem oli üllatus, kui ta vähe eemal ojakesel nägi päris korralikku vesiveskit, mis seal varem puudus. Selgus, et saun oli viidud ojale, meisterdatud rattad ja katus peale löödud ja ojale tehtud koguni korralik tamm. Veski rattad käisid aiva ringi ja peremehe ei jäänud muud üle kui pahandada ning hakata lõhkuma veskit.

Ei leppinud poisid kunagi ka sellega, kui võõra küla poisid nende küla tüdrukute juures käisid. Siiski mõeldi välja ikka mõni vingerpuss, stütu ja lõbus.

Vägagi huvitav on neist lugu, mida teab jutustada meie seitsmekordne maailmameister Jaan Jaago noist päevist, mil tema 12-aastase karjapoisina teenis omale igapäevast leiba Kirepi vallas.

Naine.

Ootan sind! . .

Ootan Sind. Ikka ja jälle ootan. Sa oled ju naine, ja miks ei võiks Sa olla mullegi naine, anduv ja armastav olevus? Miks ei võiks Sa anduda mulle, elada mulle, olla minu elu hingestajaks, pühaks tuleks, olla minu mõtete ja tunnete ning tahtegi täiendajaks? Sa oled ju naine, Sa tahad ju olla armastav naine. Ole siis tõesti see! Ole seda täielikult! Ära kurvasta mind mitte! Hingega andudes mulle Sa täiend isegi, õilistud, Sa leiad omale rahu, oma elulegi mõtte ja sisu.

Naine — kui palju peitub selles sõnas! Palju kaastunnet ja anduvat armastust, palju hävitavat ja hukutavat ning igavest hukatust, palju hingelist õilsust ja sügavust, palju labast toorust ja lihunikukirge, palju ülesehitavat ja loovat, palju hävitavat salapärast kiusatust!

Tule mu juurde — olen mees! . .

Tule mu juurde, naine valatult hellik ja andev, tule purusta mind, kärista mind, et võiksin sündida uuesti, et võiksin uuesti kosuda, kasvada, elada täielikku elu, täielikumat kui olen elanud seni! Sa tõsine hingeline naine, tule Sina, aita säästa mind oma andumisega, sest ma olen mees ja ma hukkun ilma Sinuta. Tule, vallandu rõivust, andu vabas, sügavas elurõõmus, mu elupäästja olevus. Andudes saad suuremaks ja võimsamaks: saa siis ikka selliseks! Tule kallim, ehitame rusudele uue elu, loome uue sisu elule, kujunda-

vahekorde arenes tolle päevaga enam kui kolme eelmise aastaga kokku — pulmade poole.

Lugupeetud lugejad taipavad vist isegi kellele ma eeskätt peaksin tänulik olema oma saavutatud edu eest.

Elu on kui mäng malelual:

must-valge — valge-must. . .

On huvitav partii kahe võistleva olevuse vahel!... Must-valge-valge-must... Kord võidab valge, kord võidab must. Võitlus kahe olevuse — must ja valge vahel ühe pärast, kes sama tume kui õõ... Ja see üks on minu tume mina. Kord võidab must, kord võidab valge. Nagu malelual on üks ruut must, teine valge. Nii ka siin... Mina, Su tume mina, must kuningas, astun elus, sel suurel malelual kord mustale, kord valgele ruudule. Kord võidan, kord kaotan... .

Ent ikka rohkem ja rohkem allun mina, Su tume mina mustale, sest valge on vahelduv samm, et mitte jätta seda suurt partiidi... elupartiidi pooleli. Kord võib-olla meeldib mu tumedal minial rohkem valge, ja siis on must jälle vahelduv samm... Ent must — kas ta laseb mind?..

Käisid siis sealt talu tüdrukute juures, kus tulevane ilnameister oli karjaseks, võõra küla poisid. Oma küla poistele see muidugi ei meeldinud, vaid said hakkama toreda vembuga.

Ühel laupäeva õhtul, kui kolm tüdruku aita magama läinud, järgnesid neile peagi ka kolm võõrast poissi. Omad poisid seda just ootasidki, kuna nad sepa vanast rattarehivist olid lasknud teha lati ja vastavad naelad. Kuna üks väljaspoole lahti käis, löödi latt ukse ette, nii et tüdrukud-poisid aita vangi jäid. Kuna asi ka pererahvale nalja tegi, toodi alles peale lõunat kohale sepp, kes „vangid vabaks laskis.“

Seda liiki lõbusaid vempe külanoortest võiks rääkida palju, aga uskudes, et neistki aitab tänaseks, lõpetame käesoleva kirjutuse, tulles võib-olla kunagi edaspidi veel kord külanoorte ja nende seikluste juurde tagasi.

Herodes.

me uued ja õilsamad eluvormid, taotleme soliidsemat ja hingelisemat mehe ja naise vahet, loome uue maailma uute elutähistega, maailma, mis näiks teistsugusena. Ehitame kodu, mis oleks meile kindluseks ja maailmaks; säälm muutume tugevateks ja eluvõimsateks olevusteks. Tule, ohverdu mulle, siis ohverdu mina Sulle ja nii meie taotleme täiust. Meie leiame eluõnne teineteises. Mina Sinus, Sina minus.

Miks põgened? . .

Miks Sa põgened minu eest? Mis on sinuga juhtunud? Usun, et Sa ei vihka mind, vaid et armastad, kuid siiski põgened. Miks piinad end niimoodi, miks koormad end vägivallega vastu oma tõelist tahet ja soove? Tean, Sa igatsed ohvert, kuid milleks siis põgened kõige selle eest? Milleks siis kaugeneda oma igatsetud läbielamustest, kui teada on, et nad varem või hiljem ikkagi tulevad ja et nende eest ei pääse? Ära ole minu vastu nii halastamatu ja ära sega väevõimuga oma saatusekäiku, kui ta püüab juhtida Sind hää ja ilusa poole. Sa pead kord ikkagi ohverdama end ja tee siis seda ometi hästi ja mõistlikult! Ära andu halvale ja halvasti!

Tule, hurmav naine! . .

Tule, tule, tule mu hurmav naine! Tule mu juurde, ma igatsen Sinu järele. Tule, ma olen täis elujõudu, ma tahan võidelda Sinu kasuks, ma tahan armastada Sind, tahan elada sinule. Tule, võitleme üheskoos meie õnne ja tuleviku pärast. Kahekesi oleme tugevad ja võimelised ehitama omale korralikku kodu. Ära unusta oma naiseliku energia arendamist, ära unusta, et tahan elada Sinule, võitlev ja igatsev naine.

Mister.

Kui vana isa tegi mürtsu. . .

Külanoorte vanad, lõbusad vembud.

Liikudes ükskõik, kus, kuuleme kaebeid ikka selle üle, et tänapäeva noored pole kaugeltki sellised, nagu nemad olema peaksid, vaid on täielikult „ülekatte“, nagu seda vanemad inimesed ütlevad. Nõnda pole see üksinda linnades, kus enamik noori, teadagi, elu tõesti liig kergelt võtab, vaid ka maal. Kuuleme ju tihti veristest pussitamistest, kaklustest ja talgude tagatippudest, mis pahatühtli lõpevad mõne asjaosalise tapmise või paremal juhul raske vigastamisega.

Et vanasti asi oli tõesti parem ja maal näiteks pussitamisi, mis nüüd alalise, juhtus väga harva, teab muidugi igaüks. Vanasti osutusid noored palju teistsugusemaks kui praegu, kuigi nemad ka siis polnud süütud inglind nagu seda ehk mõni neid ridu lugedes kipub arvama.

Noorte vembud olid siis ainult palju teistsugusemad kui praegu, neis polnud praegust verejään, metsikust ja toorust. Siis püüti teha ainult nalja, olgugi, et vahel selle naljaga, nagu noorte juures ikka natuke kaugele mindi, kui mitte öelda rohkem. Siis polnud siin esikohal toorus, vaid üleaisa kargav elurõõm.

Kakelusi, tõi küll, oli siiski, ei mitte aga ühe küla poiste keskel, kelle vahel valitses siis harukordne üksmeel ja kui sündis mõni süütu lööming, siis oli see ikka kahe küla poiste vahel laupäeva või pühapäeva õhtul kusagil kõrtsis, ilma, et tolle all keegi tõsisemalt oleks kannatanud.

Noorte huvi paelusid siis peamiselt igasugused koomilised vembud, mis natuke pahandust tõid ainult neile, kes sattusid külapoistega kuidagi vastollu.

Alamalt järgnevatel ridadel tahame lugejaid tutvustada külapoiste mõningate omapärasemate viguritega, mis siin-seal ette võeti käesoleva sajangu alul või möödunu lõpul.

Külapoistega vastollu sattusid kõigepealt ikka need peresid, kes noormehi laupäeva õhtul ei lubanud käia oma tütarde juures, vaid koorte ja kaigastega armunud noorimehi õõhmaruses tütardest eemale püüdis peletada. Siis pidasid poisid peagi ühise sõjanõu ja küll

siis pereisa võis olla kindel, et ta varsti kuidagi piitsutata sai.

Tavaliselt oli nõnda, et keskööl, kui pererahvas juba uinus, kambriukse taha veeti mõni suur veenõu, näiteks mõni vann või pali. See kohal ja vesi sees, kutsuti kohale koerad, keda osa poisse varem kuidagi majast eemale olid meelitanud, narriti neid, nõnda, et kisa sootuks suureks läks, ärkas nüüd muidugi ka pereisa, kes koerte haukumist kuuldes arvas, et poisid tütarde juurde kipuvad ja unine ning aluspesus, nagu ta oli, ikka õue tormas, et poisse eemale peletada. Üks avatud, kukkus pereisa ikka külmavee nõusse, puristas ja sulistas seal ning siis, kui ta vihasena veest välja sai, olid poisid ammugi kadunud.

Läänemaal K. vallas viisid poisid kurja pereisa ukse taha kord koguni koti täie sipelgaid ja sidusid nõnda ukse ette nõõri, et mees otsekohe sipelgate hulka kukkus. Mõilist põrgupüüna see mehele tegi, võib kujutada igaüks ja vaeael mehel ei jäänud sipelgatest pääsemiseks muud üle kui südaõõl külma veega täidetud tõrde karata.

Juhtus sedagi, et hommikuks mõnes peres olid äkki laudadega kinni naelutatud kõik ukseks ja aknad ning kogu pere koduses arestis nii kaua kui mõni hea naaber neid sealt otsustas vabastada. Või topiti jälle kuidagi kinni korsten, nii et perenaine ei saanud tuletegemisele mõeldagi, põgenedes koos teistega sinna tungiva suitsu eest.

Teab vist igaüks, et sageli pühapäeva hommikul möödunud kirikulised ühe või teise talu katusel nägid vankert, rege ehk mõnda teist riistapuud, mille õige koht harilikult hoopis madalamal.

Küllalt omapärane ja harukordne on aga too vemp, millega külapoist aastast viiskümend tagasi said hakkama Läänemaal kusagil Lihula läheduses. Üks sealne taluperemees, kes veel praegugi elab väga kõrges vanaduses, ei saanud millegipärast hakkama poistega. Sellepärast võiski siis ühel laupäeva õösel, kui kõik juba magasid, selle talu lauda ja elumaja vahel askeldamas näha külapoisse. Reheall oli penni

Sport.

Väike valge pall ja roheline laud.

Ping-pong — kõigile kättesaadav sport.

See oli aastat seitse-kaheksa tagasi, kui meie tuntud sporditegelaste B. Abramsi ja E. Hiiope õhutusel väga ruttu laia poolehoiu võitis seni tundmatu veetlev tubane spordiala ping-pong, mis sarnles tugevalt tennisega, ent osutus sellest palju odavamaks ja kättesaadavamaks, nii odavaks koguni, et selle uue mängu oleks raskusteta võinud muretseda iga perekond.

Lühikese aja kestel liikus kõikjal rohelisel laual väike pall, nii perekondades, spordiseltsides kui ka mitmesugustes teistes ühingutes. Peagi võitis ka ping-pong tunnustatud spordina oma eluõiguse ja edenes aiva, olles kord koguni tasemelt üks kõrgemaid spordialasid Eestis, nii, et eestlasi võis pidada vähemalt maailma neljandaks või viiendaks ping-pongi rahvaks. Võitsime nimelt aastal 1928, mis peetud maailma esivõistlustel oli platseeritud üldiselt kolmandaks.

Esimese ühingu Eestis, kes ping-pongi pühendas väga suurt tähelepanu, tuleb vist nimetada Lutheri NMK osakonda, kust võrsus praegu Praatsusmaal viibiv mees esimene selle ala suurus ja meister Oskar

Kanarbik, kellele hiljem veel seltsisid V. Ader, E. Mustkivi, E. Suik ja H. Kornak, kes kõik meil olnud esimeste hulgas. Ka töölis-sportlase omaeagseid parimad H. Tiil, V. Aus ja A. Tuberik on võrsunud NMK Lutheri osakonnast. Hiljem suruti Lutheri siiski teiste poolt tahaplaanile ja ajast peale, mil ühingu eemalduisid O. Kanarbik, V. Ader ja E. Suik koos Eesti Laua-Tennis liidu endise sekretäri Ed. Pentiga pole selle ühingu ping-pongist kuulda olnud palju, kuigi siia edasi jäid tubli E. Mustkivi ja nüüd kaugele tahaplaanile surutud R. Kuusik.

Suurimad teened kui ühelgi teisel on aga Eestis ping-pongi tasema töstmises ja võistlejate pere kasvatamisel ÜENÜ Tallinna osakonnal. Siin said oma esimese lihvi sellised tuntud nimed kui P. Haas, A. Frantz, V. Reinbaum, G. Pärnpuu, E. Feldström, A. Bauing, A. Hindberg ja kauane naismeister L. Nellis. Ent paremate siirdudes teistesse seltsidesse, ei suutnud ÜENÜ-gi paremate hulgas püsida kaua.

Pealinna suurim spordiselts Kalev osutus küll viimisel ajal meie parimaks, ent seda teistest seltsidest

ülelänud mängijatele. Kalev ise on heades ping-ponglasteks kasvatanud ainult tennis suurusel Chr. Lasni ja H. Pukki, kellest viimane ping-pongi algaegist peale meie parimate hulgas püsinud.

NMKU, kelle huvi ping-pongi vastu ainsana pikemat aega püsinud, üllatas selle ala võistlejate peret harukordselt tubli G. Sillamiga, kes oli kord meil ületamatu. Ka teised praegused paremad A. Frantz, V. Reinbaum ja G. Pärnpuu on praegu NMK peres.

Viimasel paaril aastal vaibus küll meie ping-pongi elu täiesti ja pidi aset andma üle õõ kõiki vallutanud koroonale. Ent nüüd on siiski oodata jälle värskeimate tuulte puhumist meie ping-pongi elus, kuna peagi NMK poolt korraldakse jälle esivõistlused ja tahetakse ühtlasi ka uuesti ellu kutsuda ping-pongi liit.

Ja ping-pong ise väärib ka igatahes senisest laiemalt harrastamist, osutudes kaunimaks taliseks teadiseks spordialaks, milles palju enam elavust ja hoogu kui koroonas, mille vastu nüüd kõikjal huvi näib raugevat.

Ohutatuna NMK algatusest, peaks teisedki ühingu järele ping-pongi pöörama suuremat tähelepanu ei üksinda Tallinnas, vaid ka provintsis, kust senini pole tõusnud ühtegi head mängijat peale nüüd juba all hauas puhkava naismeistri Luida Virkuse. Herodes.

rem vend Edgar löi Austeni knock-outi, ent kukkudes maas lebava venna otsa nii õnnelt, et ka ise uimase põrandale lamama jäi.

Ameeriklane Young Stribling, kes mõõdunud aastal kaotas ilmameister Max Schmelingile ja lähemal ajal pidi poksimat Tommy Loughraniga, murdis harjutustel oma käeluu.

Endise omaeagse kuulsal elukutselise St. Pytlasinski arvates on praegused parimad elukutselised raskekaluks: N. Stekker ja Z. Karkavenko (Poola), R. Schikat, S. Steincke ja vanem H. Schvarz (Saksa), J. Jaago (Eesti), J. Leskinovitsch (Läti), O. Huhtanen (Soome) ja H. Deglane (Prantsuse). Keskkalu parimateks osutuvad: Z. Cerbintsky ja V. Badurski (Poola), J. Kunst, F. Kämpfer ja F. Kley (Saksa), K. Weinmann (Eesti), G. Grüneisen (Schveitsi), P. Ferestanoff (Bulgaaria), R. Svaboda (Tšehoslovakkia) ning S. Chevalier (Prantsuse).

Raadio.

Tähtsamaid teateid Tallinna jaama saatekavast.

Pühapäeval, 10. jaanuaril: 9.55. Jumalateenistus Jaani kirikust. Jutlustab õp. H. Kubu. Lõpuks heliplaate. 12.30. Põllumajanduslik kõne. 13.00. Põllumajanduslikke teateid. 13.10. Lõunane kontsert. Juh. m.d. Ark. Krull. 17.30. „Vahitorni“ Seltsi kõned. „Issanda templisse tulek“ (eesti ja vene keeles). „Kas valitsevad inimesed iseendi üle?“ (soome keeles). „Saatan“ (rootsi keeles). 18.30. Reklami ja heliplaate. 18.50. Ajaviite-muusikat heliplaateid. 19.20. Päävauudiseid. 19.30. Lugemistund. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. m.d. Ark. Krull. 22.00. Moodsat tantsumuusikat heliplaateid.

Esmaspäeval, 11. jaanuaril: 15.30. Päävauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õendus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklami ja heliplaate. 18.50. Päävauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Dipl. ins. F. Olbrei raadiovestlus. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kirikumuusikat Tallinna Jaani kirikust. 21.20. Muusikat heliplaateid.

Teisipäeval, 12. jaanuaril: 15.30. Päävauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õendus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklami ja heliplaate. 18.50. Päävauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. mag. Jakob Lukats: Algrahvaste kombeist. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Kontsert. Juh. M. Prokofjeff. 1.00. Esperanto keelne nädalakroonika. 1.00 Kontserdi järg.

Kolmapäeval, 13. jaanuaril: 15.30. Päävauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õendus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Rek-

laami ja heliplaate. 18.50. Päävauudiseid. 19.00. Lastetund. 19.30. Ülekanne Tartust. 20.05. Põllumajanduslikke teateid. 20.20. Kaitseministeeriumi puhkpillide orkestri kontsert. Juhatab kaitseväge orkestrite inspektor G. Reeder. 22.00. Tantsumuusikat heliplaateid.

Neljapäeval, 14. jaanuaril: 15.30. Päävauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õendus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklami ja heliplaate. 18.50. Päävauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Bernhard Linde: Reisimuljeid Balkanist. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Munsikiline matk ümber maailma. 9. Balkan. (Rumeenia, Jugoslaavia, Bulgaaria ja Kreeka).

Reedel, 15. jaanuaril: 15.30. Päävauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õendus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.30. Reklami ja heliplaate. 18.50. Päävauudiseid. 19.00. Ülekanne Tartust. 19.30. Pooltundi soliste. 20.00. Ülekanne Tartust. 20.05. Dr. Herman Jürgenson: Väsimusest. 20.35. Kontsert. Juh. m.d. Ark. Krull.

Laupäeval, 16. jaanuaril: 15.30. Päävauudiseid. 15.45. Ajanäitaja-õendus. Kuni 16.30. heliplaate. 18.00. Reklami ja heliplaate. 18.20. Päävauudiseid. 18.30. Lastetund. 19.00. „Päevalahe“ toimetaja E. Jalak: Välispoliitiline ringvaade. 19.30. Ülekanne Tartust. 19.35. XXIII — avalik raadio-õhtu „Estonia“ sinisest saalist. Lõpuks kuni 23.00. tantsumuusikat heliplaateid.

Õiguse-kaalukojast.

Naine, sõbratar ja surnud mehe portsigar. . .

Aastaid on möödunud päevast, mil tsirkuse põlemisega kuulsaks saanud juut Gedalia Kamenetz peale ki-bedaad kannatusi sulges igaveseks silmad, jättes leinama naise Rebeka ja sõbratari Alma Polushina.

Nood kaks Gedaliale lähedast naist on nüüd kohtusse tulnud, kuna Rebeka nõuab nüüd Almat mõningaid kadunud mehe asju. Kuna Alma Polushina Gedalia Kamenetzile väga lähedal seisis, oli selle seifi võti tema käes. Seifis olevat olnud mitmesuguseid asju, muu hulgas ka üks hõbe portsigar, mis peale Gedalia Kamenetzi surma kõik Alma Polushina kätte jäid. Neid asju nõuab Rebeka Kamenetz nüüd kohtu teel omale.

Kohtus seletab Alma Polushina, et tema neid asju nii väga ei tahakski. Vaid meeleldi proua Rebeka

Kamenetzile annaks, kui need poleks mitte kingitused. Gedalia Kamenetz on kõik need asjad temale kin-kunud ja sellepärast tahab ka tema neid alal hoida, kui kalleid mälestusi kadunud.

Kuuldes ära selle seletuse, küsib kohtunik proua Rebeka Kamenetzilt, kas ta ei tahaks neid asju jätta Alma Polushinale. Ent R. Kamenetz pole sellele nõus, olgugi, et ka tema ei pidavat tahtma neid asju nii väga. Aga, et hõbe portsigaril on tema pilt, ei saa tema asju ka Alma Polushinale jätta.

Alma Polushina ei kannata seda enam, vaid puhkeb äkki nutma, lausudes läbi pisarate, et võtke siis pealegi kõik need asjad.

Ja kohtunik otsustabki kõik asjad Rebeka Kamenetzile anda.

Miks võtsid ära mu mehe? . .

Alma Raag elas kauem kui kümme aastat koos oma mehega, ilma, et oleks olnud suuri pahandusi. Ent saatust tahtis siiski nii, et seegi abielu pidi lõppema ja Aleksander majast välja ajas Alma, abieluluses peagi uuesti vastse südame-roosi Helenega.

On loomulik, et Alma oma võist-leja ja võitja vastu südames kan-dis lakkamatut viha, kaotades pea-aegu alati tasakaalu ning endavalitsemise. Nii oli see viimasel korral, mõõdunud aasta neljandal veerandil, kui ta oma endise mehe uut naist tänaval kohtas.

Tema ei suutnud siis enam teisiti, kui hakkas Helenet igasuguste valimata sõnadega sõimama, nimetades teda vasikaks, uulitsatüdrukaks ja muuks taoliseks. Ta lubas Helenet varem või hiljem maha lüüa ja oma sõnade tõsiduse tõendamiseks löi

pealegi paar korda rusikaga vastu nägu.

On loomulik, et Helene sellist käitlemist ei suutnud kannatada vaiki-des, vaid andis asja kohtu lahenda-da.

Kohtus on mõlemad naised väga vihased, saates üksteisele vahetpidamata hävitavaid pilke.

„Miks teie mu mehe ära meelitasite?“ pärib Alma Helenelt vahetpidamata, Helene aga püüab Almale selgitada, kui häbematu ja hirmus on selle ülalpidamine.

Kohtunikul on tükk tööd naiste vaigistamisega, suutmata neid lepi-tada, nagu tahab. Kumbki pole sel-lega nõus. Alma on koguni valmis istuma pigemini vanglas, kui Helenele andma kätt.

Sinna tema peabki nüüd kaheks nädalaks minema, nagu seda otsustab kohtunik.

Kui Tallinn naerab ja nutab.

Nii on need naabrid. . .

Et naabrid üksteisega täielikult rahul on ainult väga harva, teab muidugi igaüks, kuna meie isegi pahasti kipume arvama, et teiselpool seinu elavad inimesed patustavad sageli nii, või teisiti, segades õõ- või päevarahu lubamatul kombel. Kas liigagi kõvaks paisuva kõnega, hilise ülalolekuga ehk kuidagi teisiti. Tõesti, need asjad on meie elu ühes tõi-semaks pahanduseks olla siiski, kuna kõva kõnelust või hilist voodiseminekut tuleb nii mõnigi kord ette ka paremas perekonnas ja meie enes-tegi juures, ilma, et kunagi küsik-sime, mida arvavad sellest naabrid.

Pahandada võib vast juba ehk siis aga sedagi mitte palju, kui naabrid on näiteks koer, võib olla küll väga armas ja ilus loomake, kellel siiski halb harjumus haukuda siis, kui tema selleks tuleb tuju, küsimata, kas nood hääled naabritele meeldivad või mitte. Ei ole parem lugu ka siis, kui kortrisse, mis otse sinu pesakesse kõrval, on elama asunud mõni prei-likene, kes mõtleb, et ta on vähemalt sama hea laulja kui Maria Kukenko, püüdes iga võimalikul ja võimatal hetkel naabrikõrvade kannatlikust proovida kõrgete si-dega, nõnda, et õnnetu naaber peab alatihahetsema, et tema kõrval ei ela linnud, sest kasse, teadagi, saab päris ilma rahata . . .

Juhtus nii, et pealinnas, ühes pealt-näha päris ilusas majakeses elasid

kõrvuti kaks perekonda, kellest üks evis noore vallatu koera, teine aga noore nägusa tütre, kes tahab saada lauljannaks. Koer oma alalise haukumisega, sundis sageli naabrid käed suruma kõrvadele ja seina poole saatma kurje pilke. Neiu sundis aga laulma hakates naabrid tegema sama, kus juures asi oli seda kurvem, et enne mainitud koer evis väga haleda südame, hakates siis pahasti hirm-salt huluma, kui neiukenne seinataga kuuldavale tõi südantlõhestavad romansid veel südantlõhestavama häälega.

Inimesed kannatasid, ent mõni päev tagasi ei suutnud üks prouadest siiski enam vastu panna, vaid tormas teise tuppa, kirkides seal kurjal: „Meie palume, kallid naabrid, et teie ükskord ometi mürgitaksite oma „kalli“ koera, kes oma alalise haukumisega ei lase meid öhtul uinuda.“

Nüüd lõppes ka naabri kannatus ja viisakus nõnda, et ta vastas: „Armas naaber, teeme seda kohe, kui toimite samuti oma tütreaga, kes oma alalise laulmisega juba mõnd aega ei lase meid enam lõunauin-kule mõeldagi.“

Naabriproua ei osanud öelda enam midagi, vaid tormas oma tuppa tagasi, käskides seal tüdart kohe hakata laulma, millele väärilise saate-muusika eest hoolitses teises toas koer! . . .

Enne ja pärast pulmi. . .

See oli napilt kuud kolm tagasi, kui noor pangaametnik Hugo V. ot-sustas tormiliste poissmehe päevade eest varju otsida abielusadamast, olles kaotanud südame ja pea ühe pi-sikese blondiini kahte vallatusesil-ma.

Kes teab nüüd miks, aga nõnda see oli, et sõbrad ei saanud just heaks kiita. Hugo valikut. Nemed ütlesid siis ikka, et Hugo kõigiti kena poiss, võib leida omale kõha-sema ja parema naise, kui too väike tüdruk, kuid . . .

Hugo mõles sõprade juttu kuul-des küll alati vähe, kuid raputas siis ikka pead ja naeratas:

„Ei, teist sõherdust naist kui minu pisike blond, pole kusagil! Kuulake vaid, kui kenä ja õrne meelitusi ta ikka mulle ütles, kui pehmelt paita-vad mind tema väikesed käe-kesed . . . Uskuge, sõbrad, ta on ingel, teist sõherdust naist pole kusil! . . .“

Nii kõneles siis armunud poiss igaühele, kes soovitas teda abielludes vähe ettevaatlikum olla ja abielluski, uskudes ise, et ta nõnda suudab ta-bada oma õnne.

Kolm kuud on nüüd pulmadest mõõdunud ja kuigi see aeg ei ole pikk, pole endisest õnnest säravast Hugost järele enam jälgegi. Noruspäi ja murtud mehena liigub nüüd värske abielumees ringi teenistuskohas ning tänavail, hellitades ise mõtteid — lahutusest. Sõpradele, kes soovitasid Hugot abielludes olla ettevaatlik, üt-leb ta ise nüüd:

„Teil on õigus! Teist sõherdust naist pole kusil ega kellelgi! Kuulake ainult, kuidas ta, kurat, sõimab pesuehtsa turunaise kombel! . . . Ja käed — teate, nendega oskab ta lüüa kui mõni kraadepoiss! . . . Usku-ge, sõbrad, ta on püsti kurat inimese nahas ja teist niisugust naist pole kusil! . . .“

Kõik, kel üksin-da igav, kuu-lutage „Abi-elulehes“, ja Teie lei-ate omale sõbra või eluseitsilise.

Aadam, Eeva ja madu.

Sõitnud pühapäevaks välja linnast, leidsid nemad lõpuks peale pikki otsimisi kena ko-hakese, kus võisid olla nõnda nagu tahtsid, ilma, et kadedad riided oleks katnud või moo-nutanud nende noorte kehade ilu.

Mõlemad endid mõnuledes sirutanud noorele värskele ro-hule, avas naine väikse kaasas-oleva kohvri, võttis sealt kaks õuna ja ulatas neist ühe me-hele.

Mees võttis õuna, vaatas naist ja naeratas:

„Oleme nüüd, eks ole, nii nagu paradiisis. Ainuke, kes puudub, on kiusaja madu. Kas kallid, pole see õigus?“

Naine süvenes mõtetesse, kuid tõstis varsti pea ja lausus rahulikult:

„Sa ütlesid — madu? Oot, — minule meenub, — jah, sin-na lähme homme. Leidsin mõõdunud nädalal nimelt oivalise kaupluse, kust saab odava hin-naga osta maonahast esemeid. Mäletad, lubasid minule osta vanasti ühed sellised kingad ja tasku.“

Mees üllatus, aga lasi siis jõuetult langeda pea, hakates vaikides sõõma oma õuna.

Madu oli tulnud nendegi vahele.

See vaid pakub huvi. . .

Noormees, arg ja kohmetu, on kord ometi jõudnud nii kaugele, et lasknud oma arm-sama ette põlvili, öeldes nüüd: „Uskuge, armuline, ma pole kunagi varem kedagi peale Teie armastanud.“

Neiu on rahulik. Laskmata ennast viivukski segada noore-mehe sõnadest, puhub ta si-nakaid suitsurõngaid, lausudes vaid:

„See ei ütle minule midagi.“ Noormees katab tema käed suudlustega, jahmub viivuks, kuid ütleb siiski:

„Usu, oled mu päike! Ainult sina . . . Ma armastan . . . armas-tan . . . Ainult sina . . . Nur du . . .“

„Seda on öeldud mulle va-remgi.“ vastab vaid neid.

„Ma ei suuda — ei suuda elada sinuta . . .“

„Olete siis lollakas!“

„Ah, kui oskaksin vaid öel-da, kuidas teid — ah, ei — sind armastan . . .“

„Kui teie midagi mõistliku-mat ei oska öelda, võite min-na!“ muutub neiu juba paha-seks.

„Tulge, — saage — saa minu naiseks,“ kogeleb nüüd noor-mees, oodates hirmunult vas-tust.

„Ometi kord mõistlik jutt.“ naeratab neiu, põimides äkki käed nooremehe kaela ümber ja surudes tema suule suudluse, mis pikk ja põletav.

Perekondlikke teateid.

Koos uueaastaga on alustanud oma elurada, nüüd küll alles nii ahtakesed, aga kord suured ja tugevad:

Aida Sann; Elvi Kokk; Aino Sari; Hedi Jaaska; Hillar Mendelmann; Gunnar Mendelmann; Virve Steinberg; Lagle Kents; Heino Irjas; Laine Svilberg; Milvy Kadak; Helve Kadak.

Leides üksteises selle, keda otsitud kõigalt kaua, on otsustanud juba peagi abielluranna vaikesesse vetesse purjetada:

Arm: lde Kubbo ja Oskar Heidson; Richard Steinberg ja Olga Hermine Saarma; Alma Miller ja Julius Saar;

Alide Saar ja Voldemar Pentsop; Hil-da Riivik ja Artur Ounapuu.

Uue aasta saabudes on üksteise kõrval alustanud uut elu:

Saima Gallela ja Leonhard Ugar; Salme Veem ja Theodor Schütz; Ellen Tomberg ja Eduard Tomberg; Marta Arri ja August Jänes; Olga Linde ja Eduard Teimann; Alvine Kõrge ja August Lepp.

Kui lõppes vana aasta, lõppes ka peale seda petlikku, mida pakkus elu, maine teekond neil:

Salme Oniks 18 a.; Rjurik Bogdanov 38 a.; Anna Koil 78 a.; Veronika Aus 31 a.; Hans Kull 79 a.; Eduard Lemberg 52 a.; Marie Pokka 75 a.

Abielu nurk.

Otsin neidul!

Olen töökas ja ei puudu ka kindel amet, mida on võimaldanud ära õpida üksik lesk ema. Pealegi olen sealjuures karske, mitesuitsetaja ja väljusest ka mitte kõige inetum, kasvult keskmine, sihvakas kuid vae-ne noormees, kes neidude poolt põlatud.

Kas peaks leiduma „Abielulehe“ lugejate seas mõnda neidu, keda mina võiksin huvitada, ehk kellele meeldiks abielu vaese aga ausa noormehega.

Kirjad slt. „Õnnetu“ Tartust.

Kas leidub meest, kes suudaks olla sõbraks?

Olen tõsine, aus ja korralikkude eluviisidega ning puhtahingeline haritud tütarlaps. Seni pole mu südant sidunud armuahelad. Ma ei poolda flirti. Armastan loodust väga, nii et praegu mu sõbraks on mets —

salapäraselt kohisev mets... Selts-konnas käin harva, sest tunnen end võõrana, ei suuda harjuda, et härrad mind valtsikeerises kallistavad ja hä-marail õhtuil koju saates suudlusi paluvad... Unistan vaikesest, kodu-sest elust korraliku, tõsise, minevi-kuta ja puhtahingelise ning loodust armastava inimese seltsis — kuid kuidas leida selline inimene — mees? Kas on üldse nüüdsel XX sajandil noorureid, kes minevikuta ja puhta-hingelised? Nagu mu tuttavad kin-nitavad, olla see absurd, et unistan mehest, kes minevikuta, aus, kor-ralik ja puhtahingeline, sest mehed ju hindavad suuremalt jaolt naisi, kes elus kogenud ja samuti ka nai-seid armastavad mehi, kes elust läbi põlenud. Kuid kas siis tõesti ei ole enam meest — mu unistust? Kas mu unistus siis peab jääma näri-vaks igatsuseks?

Kirjad slt. „Metsade laps“.

„Abielulehe“ tellimine

1932. a. peale on avatud.

„Abieluleht“ maksab aastas 4 kr., poolaas-tas — 2 kr. 25 sn. ja kuus 45 senti postiga koju saates.

Tellimisi võtavad vastu kõik Vabariigi postiasutlised.

Tähele pannes lugejaskonna suurt huvi meie lehe vastu, võimal-dame kõigile „Abielulehe“ aastatellijale haks ja poolaasta-tellijale ilhe maksuta kuulutamise võimaluse.

Sport.

Riias algasid maadlused.

Aastate vahetusel algasid Riias sealses Salomonsky tsirkuses maad-lusvõistlused elukutselistele. Võist-lejate pere, kus koos väga palju meie tuttavaid, on väga mitmekesine ja kirju. Tallinnas maadlunud mees-dest esinevad Riias lätlased Jahnis Polis, Jahnis Kruminsch ja Peeter Grünbergs, siberlane Ivan Gromov, venelane Timofei Cziruchin, schveits-lane Rudolf Grüneisen, poolakas Vla-dislav Badurski ja bulgaarlane Peter Ferestanof. Ungarlane G. Motyka eelistab siin esineda poolakana, sa-muti ei pea venelasena esinemisest lu-gu ka Läti hiiglane D. Martinoff, kes 1929 aastal võistles J. Jaagoga Tallinnas.

Riia juutide võistlusele meelitami-seks lööb kaasa Riia juut Bassmann, Rumeeniat esitab Dymidrescu, Tsechoslovakiat Mrna, Hollandit tub-li van der Born. Türklased on ko-hale toodud Sali Suleimann. Ungari esindajaks aga osutub kaunikehaline võrratu tehnikamees Nagy Sandor. Võistluste nõrgemateks meesteks on venelane Beischov Kiievist, saks-lane Möbus Berliinist ja keegi bayer-lane.

Võistluste käigust ja tähtsamatest kohtamistest toome edaspidi järje-kindlalt teateid, lugejate soovile vas-tu tulles.

val suhkrut, 2 tervet muna, 3 muna-kollast ning riivitud apelsini koor. Segu tuleb pool tundi hõõruda. Siis pannakse 3 vahustatud munavalget ja samal ajal jahuga segatud küpse-tuspulber, rumm, rosinaid korindid ja sidrunihape. Vorm määratakse ja ri-putatakse jahuga üle. Segu küpse-tatakse ahjus 1 tund.

Kartuli kottletid.

1 kilo kartulaid, 1 muna, soola, 1/2 klaasi jahu, 2 spl. võid ehk rasva. Keedetud kartulid lastakse läbi li-hamasina, lisatakse muna, soola ja jahu niipalju, et pudru ei lagune. Segust vormitakse kottletid ja praetakse pannil pruuniks. Sööakse pruuni-kaste ehk aedviljaga.

Seismajäänud kirjad.

„Sobiv neid“ — 8, „Beggy 17“ — 4, „Igavuse all kannataja“ — 4, „Hää sõber“ — 8, „Marga“ — 2, „Folio veso“ — 8, „Ausus ja kainus“ — 3, „Nancy 17“ — 2, „Gurty“ — 2, „Süü-tu õis“ — 8, „Vivy 18“ — 6, „1932“ — 4, „Igati keskmine“ — 2, „Hra A. Avis“ — 1, „Karske Mai“ — 1, „El-dorado“ — 1, „Nõmm“ — 1, „Paul“ — 1, „Riigiteenija“ — 1, „Mahe Juu-li“ — 1, „Inge 30“ — 1, „A+B“ — 1, „Helmi“ — 1, „Kurb Henry“ — 1, „Elus edasi jõuda“ — 1 kiri.

Vastutav toimetaja ja väljaandja A. Jürisson.

Näpunäiteid perenaistele.

Makaronivorm lihaga.

300 gr. makarone, vett, soola, 200 gr. soola- või suitsuliha, 1 lusika täis võid, 2 muna, 1/2 liitrit piima.

Makaronid murtakse tükkideks, lo-putatakse vees, pannakse veega. mil-lele veidi soola lisatud, tulele ja keedetakse pehmeks ning pannakse sõelale nõrguma. Liha lõigatakse tük-kideks. Võietud vormi pannakse kord

liha, kord makarone. Klopitud muna ja piim kallatakse üle; küpsetatakse ahjus 1 1/2—3/4 tundi.

Kuninga kook.

180 gr. võid, 180 gr. suhkrut, 5 muna, 1 apelsini koor, 200 gr. jahu, 3 teel. küpsetuspulbrit, 4 spl. rummi, 50 gr. rosinaid, 50 gr. korinte, 50 gr. sidru-nihapet.

Vahustatud võile lisatakse vähehaa-

Kõigile kaunimaid kinke.

Veenduge, et

Oskar Viikmann'i kulla- ja kellasepa-äris

on kasulikum ostukoht.

Oma kulla-, kella- ja hõbesepa töökojad.

Raekojaplatsil - Raekojas. Telefon 429-08

Eht Böhm'i kristall.

Foto Joh. Hallikas,

Tallinnas, Viru tän. 12.

(Singeri õmblusmasinate kaupl. ühes majas). Minu töökojas antakse 12 pildiga kaasa suurendus hinnata. Töö kiire ja nägus. Laste võtete jaoks eris-seseade. Ilus pilt jääb kustumatuks mälestuseks.

Balti jaama raamatukaupluses

saadaval kõiksugused oma- ja välis-maa ajalehed ning kuukirjad. Rik-kalik väljavalik igasugustest raama-tutest. — Uus „ABIELEHT“ juba iga reede õhtul müügil.

Igasuguseid kirjatöid kirjutatakse masinal asja-tundlikult ja kiiresti.

Valmistatakse tõlkeid. Kirjatööde büroo, S. Karja 2—6.

Korralikud tütarlapsed!

Igatsen kinnise amet-koha töttu abielluda. Kir-jad päevapildiga slt „Elmar“.

Kaks elust pettunud meeshinge soovivad

kirjavahetust

samasuguste naisolevus-tega. Foto soovivat. Kir-jad: Tapa postkast № 17. „Fritz“.. „Rotkiv“.

Hurmavad daamid!

Kes teist suudaks elukau-nitariks olla, kahele, süm-paatsele haritud noorme-hele? Varandus ja foto soovivat; kuid nõuetav on isik. Kirjad, Tartu: Üldajakir. kont. Rüütli 11. „Õitsev lootus“.

Õnnelikult

ja kasulik. abielluda kes soov. mõlem. soost. Kir-jad slt. „Tõde“ Prospekt maksuta.

NEIUD ja PEIUD !!!

Valmistatakse kõige moodsamas väljatöötuses odavate hindadega kiirelt ja hästi

J. & A. PAALMANNI TRÜKIKOJAS Tallinnas, Väike Karja 12. Telef. 8-86

hea juhus!..

„Abieluleht“ pakub palju huvitavat lugemismaterjaali: romaane, jutte, vesteid, luuletusi, huvitavaid artikleid, nalja, poleemikat, teateid spordist jne.

Talitusel on veel terveid esimese aasta komplekte tagavaraks. Soovijale saadetakse 3 kr. 50 senti eest terve aastakäik postiga koju.

Talitus.

1. det. on avatud Tallinnas, Suur Karja tän. nr. 11

AJAKIRJANDUSE KESKLADU

„PRESSA“.

Saadaval kõige mitmekesisemas valikus igasuguseid kodu- ja välismaa ajalehti ja ajakirje. Eesti, saksa, prantsuse ja inglise moelehed müügil kohe peale nende ilmumist. Tellimiste vastuvõtmine kõikide ajalehtede ja ajakir-jade peale kodu- ja välismaal.

TEIE

KIHLAKAARDID
LAULATUSKAARDID
LAULATUSLEHED
PULMAKUTSED
NIMEKAARDID

Üle Eesti neid ja noo-red lesed, kellel on soov abielluda ja kellel on kin-del varandus ehk kes omab talukoha või maja, teiega

tutvuks

korralik, kaine, mitesuit-setaja, rahaliselt kindlus-tatud 26 a. noormees. Vastan kõigile. Päevapilt soovivat, kuid mitte nõue-tav. Kirjad Kilingi-Nõmme Leibbi pood „Kodu igat-seja“.

2 viisakat ja heasüdam-list kindlas ametis 22. aas-tates olevat noortmeest, soovivad abiellumise mõt-tes varandusliselt kindlus-tatud preilide ehk proua-dega tõsist

tutvust.

Päevapilt soovivat, kuid mitte nõuetav. Vanadus 18—25 a. Saladus garant. Kirjad sl. abitalitus Tartu Rüütli tän. 11. „Ossy“.

„Jants“.

23 a. korralik kaitse-väelane (üleajateenija) soovib

abielluda

naisolevusega kellel, min-gisugune kindel teenistus ehk vähe varandusliselt kindlustatud. Kirjad slt. „Õnnetooja“.

Soovin

kirjavahetust

soliidse, keskealise nais-terahvaga. Kirjad slt. „Igatsus..“

Üksik noormees otsib

tutvust

jõukate naisolevustega. Vanad. 18—25. a. Kirj. slt. „Vaene“.

Igavuse all kannataja neiu soovib tõsist

tutvust.

Kirj. slt. „Igavus 20“.

Elavahingel. noormees soovib

kirjavahetleda

edasise tutvuse mõttes 18—20 a. neidudega. Kirjad slt. „Adonis“.

Neiud,

lohutage üksikut intelli-gentset noormees.

Kirjad slt. „Tõsine soov“.

Noor sõjaväelane, kes igavuse all kannatab,

tutvuks

meeldi korraliku noore preilile. Kirjad slt. „Iga-vuse all kannataja.“

Hommiku-kingi

A. Gobovitsch Viru t. 7

Rahuldava välim. kesk-ealine

POISSMEES

soovib tutvust vastava vä-lim. pisivaranduslise ehk eluviletsusest ülesaava naishingega. Kirj. 15. jan. Tartu, Ajak. kont. Rüütli 11 „S“.

Üle keskea

iesk daam,

kes vastava tutvuse puu-dusel tunneb end sageli nii valusalt üksi, soovib meeleldi

eluseltsilist-sõpra, 60. a. härrat, või sõbran-nat, kellel ka kodu oleks ja kes ka tõelist hingelist igatsust tunneb. Aad. ja isikukirjeld. saata slt.

„Hingeline igatsus“.

Otsin osanikku

1000—2000 kr. kapitaliga, võib olla energiline härra või proua. Kirjad slt. „Energiline äriosanik.“

Joodiku naine sooviks

lohutajat sõpra

intelligentsete korralikku-de vanemate härrade hul-gast, kes aitaks veidi kergendada mu rasket elu. Meeldivuse korral jäädav sõprus. Kirjad slt. „Raske elu.“